

RACHEL CAINE

VELKÁ KNIHOVNA

Z OHNĚ
A
PAPÍRU

FRAGMENT

Velká knihovna – Z ohně a papíru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Caine
Velká knihovna – Z ohně a papíru
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VELKÁ KNIHOVNA

Z OHNĚ A PAPÍRU

RACHEL CAINE

*Pro učence. Pro studenty. Pro knihovníky.
Pro ty, kdo za ně každý den bojují.
Zažehněte světlo.*

PODĚKOVÁNÍ

Za existenci této knihy musím poděkovat mnoha lidem včetně mého manžela, R. Cata Conrada (který se mnou měl neskutečnou trpělivost během namáhavého psaní), mé báječné asistentky Sarah Weissové (taktéž), mé agentky Lucienne Diverové (dvojnásobné taktéž) a mé redaktorky Anne Sowardové, Té nejvíce trpělivé ze všech a za všech okolností.

Zvláštní poděkování si zaslouží moji kontrolní čtenáři: Tez, Sarah, Becky Tyreeová a Sarah Tyreeová.

EFEMÉRA

Výňatek z hlášení doručeného tajnou zprávou mistru archiváři z ruky Artifexe.

Myslel jsem, že jste jen příliš mírný, když jste nám přikázal nechat onoho chlapce naživu, ale už pro nás byl obrovským přínosem. Jak jste říkal, geniální mozek. Když mu poskytneme přístup ke knihám a papíru, což mu dopřáváme jako odměnu, jeho postřehy o inženýrství jsou průlomové. Poté, co jsme použili klasické metody, dali jsme mu křidu a on začal na zdi své celý psát neobvyklé výpočty a diagramy. Přikládám je, abyste si je mohl prohlédnout.

Měl také postřehy, které svěřil strážnému, jemuž jsem přikázal, aby se s ním spřátelil, o údržbě mechanických soch ve vězení. Chytrý chlapec. A nebezpečný. Kdybychom ho neměli neustále pod dohledem, možná by i jednoho z robotů předělal ke svým účelům.

Vím, že ho chcete nechat naživu, když i po takové době stále navenek spolupracuje, ale uvnitř je velmi tvrdohlavý. Nikoho jako on jsem neviděl od... od dob jeho mentora, učenice Christophera Wolfa.

Vzhledem k tomu, jak je chytrý, si nejsem jistý, zda ho budeme schopni někdy úplně dostat pod naši kontrolu. Bylo by mnohem milosrdnější ho hned zabít.

Odpověď mistra archiváře v tajné zprávě.

Za žádných okolností nesmíte toho chlapce zabít.

Mám s ním velké plány.

KAPITOLA JEDNA

Každý den cestou z kasáren a zpět procházel Jess Brightwell kolem sochy spartánského válečníka. Byl to překrásně zhotovený stroj, plynulý a smrtící, s kůží z naleštěné mědi. Stál v dynamic-kém postoji na podstavci, v ruce měl kopí připravené k hodů, a byl jak dekorací, tak i obranou před vetřelci.

Pro ty, kteří tam patřili, hrozbou být neměl.

Jak šel Jess okolo, temné oči spartánského válečníka se pod helmou červeně rozsvítily a socha začala otáčet hlavu, aby Jesse sledovala. Jess cítil jeho pohled, ale neopětoval ho. Trvalo by to jen nepatrnou chvíličku, aby ho socha oním kopím proklála. Jesse na zádech doslova pátil bod, kam by se kopí zabodlo.

Ted' ne! Jess byl zbrocený potem, palčivě cítil kožené popruhy na své hrudi a knihu v nich ukrytou. *Klid. Uklidni se.* Bylo to neuvěřitelně těžké, nejen kvůli hrozbě, kterou představovala socha válečníka, ale také proto, že Jess uvnitř hořel vztekem. Šel dál, bod na zádech ho pátil čím dál víc a Jess čekal na jediný rychlý pohyb a příšernou bolest způsobenou kopím propichujícím jeho tělo... Ale pak už byl o krok dále, o dva kroky dále, a útok stále nepřicházel.

Když se ohlédl, byla socha zpět v klidovém postoji a slepě zírala před sebe. Nevypadala nebezpečně. Ale byla. Jess Brightwell se do Velké alexandrijské knihovny dostal jen s velkým štěstím. Kdyby byl aspoň z poloviny tak chytrý jako jeho kamarád Thomas Schreiber, už dávno by přišel na to, jak ty věci vyřadit z provozu...

Nemysli na Thomase. Thomas je mrtvý. Musíš to mít vždycky na paměti, jinak to tu nezvládneš.

Jess se na okamžik zastavil v temném, chladném tunelu, který vedl od vstupu u spartánského válečníka do odlehlejších částí komplexu, kde byl ubytovaný. Nikdo ho tam nesledoval, ani na jednom konci tunelu nikdo další nebyl. Socha ho tam nemohla vidět. Tady byl ukrytý a mohl se na chvilku poddat citům.

V Jessovi se prudce rozhořel vztek, rozpálil mu kůži, napnul svaly a do očí se mu vehnaly palčivé slzy zuřivosti a smutku zároveň. *Lhal jsi, Artifexi*, pomyslel si. *Ty prolhaný, krutý parchante*. Kniha v popruhu na Jessově hrudi dokazovala všechno, v co posledních šest měsíců doufal. Ale naděje byla zákeřná věc, samé ostny a ostré hrany, které Jesse řezaly hluboko uvnitř. Naděje byla jako strach.

Jess začal bít hlavou o kameny za sebou, znovu, znovu a znovu, dokud nedostal svůj vztek pod kontrolu. Zavřel ho zpátky do černé truhly, pohřbil hluboko, zajistil řetězy vůle a poté si otřel obličej. Bylo ráno, ještě tak brzy, že úsvit byl stále za obzorem, a Jess byl příšerně unavený. Tu knihu, kterou teď pašoval, se snažil sehnat celé týdny, vynechával jídlo a odpíral si odpočinek, až ji konečně našel. Stálo ho to noc bez spánku. A taky kromě rychlého gyrosu z řeckého stánku na ulici před osmi hodinami nic nejedl. Zbývající čas strávil ukrýváním v opuštěné budově, kde si knihu třikrát za sebou přečetl a do paměti si vryl každičký detail.

Jess byl na pokraji vyčerpání a třásl se hladem, ale věděl, co má dělat.

Musel Glain říct pravdu.

Vůbec se na to netěšil. Ta představa ho znovu přinutila bít hlavou o zeď, tentokrát ale s menší vervou. Odsunul se od stěny, zkontroloval, jestli se mu ustálil pulz, a pak vyšel z tunelu na vnitřní nádvoří. Žádné pohyblivé sochy tam nebyly, ale pravidelně tudy procházely sfingy. Jess byl vděčný za to, že tam teď žádná není, a vykročil doleva směrem ke svým ubikacím.

Po krátké přestávce, kdy zhltl chléb a vypil celý džbán vody, pokračoval dál a na chodbách se vyhybal všem těm ranním

ptáčetům, která by mohla mít chuť si povídat. Víc než jakoukoli konverzací potřeboval sprchu a spánek.

Nedostalo se mu však ani jednoho. Když odemkl dveře od svého pokoje a vešel dovnitř, spatřil Glain Wathenovou – kamarádku, další přeživší, spolužačku a nadřízenou – jak nestydatě sedí na židli u jeho malého stolu. Glain byla vysoká a šlachovitá. Nikdy by o ní neřekl, že je hezká, ale během posledních měsíců si tvrdě vybojovala příjemnou a nenucenou smělost, která ji v určitém světle zkrášlovala. Když už nic jiného, byla to silná osobnost.

Velšanka si poklidně četla, ale když za sebou Jess zavřel dveře, zaklapla knihu a vrátila ji na policičku.

„Dostaneme se do řeči, Glain,“ řekl Jess. Neměl na tyhle věci vůbec náladu. Hořel touhou jí říct, co zjistil, ale současně měl co dělat, aby neztratil rovnováhu, a nechtěl, aby ho ze všech lidí právě ona viděla přestat se ovládat. Chtěl si odpočinout a promluvit si s ní v klidu. Tak by nehrozilo, že by vybuchl nebo... cokoliv jiného.

„Když vyrůstáš jako děvče, brzy poznáš jednu věc – lidé mají pořád řeči, ať děláš, co děláš,“ opáčila Glain. „Musí být nádherná být muž.“ Mluvila podrážděným tónem, který odpovídal jejímu výrazu. „Kdes byl? Už jsem skoro chtěla zorganizovat pátrání.“

„Víš zatraceně dobře, že to bys dělat neměla,“ odpověděl. Pokud chce zůstat, ať zůstane, pomyslel si. Neměl problém svléknout si před ní uniformu a rozepnout si košili. Ve snaze přežít Wolfovy hodiny se vzájemně viděli snad ve všech stavech a Vysoká garda rozhodně nějak neprosazovala cudnost.

Jess musel být příliš unavený na přemýšlení, protože už měl košili napůl rozepnutou, když si uvědomil, že by Glain odhalil popruhy na pašování. O tohle tajemství se zatím dělit nechtěl. „Trošku soukromí?“ vyzval ji. Glain zvedla tmavé obočí, ale vstala a otočila se. Když si Jess sundával košili a odepínal kožené popruhy, které držely knihu, nespustil z Glain oči. „Potřebuju se vyspat, ne si povídat.“

„To máš smůlu, spát nebudeš,“ odpověděla. „Za půl hodiny

máme cvičení. To proto tě hledám. Potom, co ses vytratil do noci, přišel rozkaz. *Kam* že jsi to šel, Jessi?“

Jessi. Takže už spolu nekomunikovali jako v armádě. Tedy ne že by si myslel, že by se to někdy dělo. Povzdechl si, nechal si popruhy a oblékl si čistou košili. „Už se můžeš otočit,“ řekl, když ji zapnul. Glain se otočila s rukama za zády a až moc vnímavě si Jesse prohlížela.

„Pokud ta předstíraná falešná cudnost měla odvést moji pozornost od toho, že máš pod košilí něco na pašování, bylo to zbytečné,“ spustila. „Vrátil ses k rodinnému řemeslu?“

Kromě toho, že měli Brightwellovi pod kontrolou londýnský knižní trh, měli různými způsoby zajištěný vliv i na každém černém trhu po celém světě. Jess to Glain nikdy nepřiznal, ale vlastně ani nebyl překvapený, že to ví. Glain si o svých blízkých ráda zjišťovala všechno, co šlo. Byla to chytrá taktika. Jess v jejím případě udělal to samé. Glain byla jedinou dcerou průměrně zámožného obchodníka, který málem zkrachoval, jen aby jí získal místo v Knihovně. Vyrostla se šesti bratry. Ačkoliv byli všichni statní a vysocí, žádný z nich se neměl k vojenské kariéře. Glain byla přesně taková, jaká se zdála: silná, zdatná a divoká mladá žena, která se starala o to, co dokáže, ne o to, jak vypadá.

„Když je člověk Brightwell, nikdy se od rodinného řemesla úplně neodtrhne,“ odpověděl Jess a sedl si na postel. Matrace se prohnula a Jess se chtěl natáhnout a položit se do ní jako do kolébky, ale kdyby to udělal, okamžitě by usnul. „Nevtrhla jsi sem jen proto, aby ses ujistila, že žiju, že ne?“

„Ne.“ Zněla pobaveně a znovu klidně. „Chtěla jsem se tě na něco zeptat.“

„No? Jak jsi říkala, máme jen půl hodiny –“

„Teď už o něco méně,“ opravila ho. „Ale když už spolu mluvíme, co víš o Černém archivu?“

Jess se zarazil. Čekal, že se ho zeptá na něco jiného, na něco více... vojenského. Ale místo toho jeho mozkou chvilku trvalo, než přepnul na nové téma. Nakonec odpověděl. „Že jsou to mýty.“

„Vážně?“ Z toho slova číselo pohrdání a Glain se opřela zády o zeď. „Co kdybych ti řekla, že jsem od někoho, komu věřím, zjistila, že nejsou.“

„Asi jsi jako malá během vyučování musela spát.“ Jess začal citovat dětskou říkanku. „Velká knihovna má archiv, kde všechny knihy, co zachrání...“

„Ni oheň, ni meč, ni povodeň, ni válka nebudou zkázou archivu,“ přeskočila Glain na konec. „Jako dítě jsem se učila stejné verše, co ty. Ale já teď mluvím o jiném archivu. Tom zakázaném.“

„Černý archiv je jen historka, kterou se děsí děti – to je všechno. Prý je plný nebezpečných knih, jako kdyby knihy mohly být nebezpečné.“

„Některé by mohly,“ opáčila. „A Dario si nemyslí, že je to mýtus.“

„Dario?“ podivil se Jess. „Odkdy věříš něčemu, co řekne Dario Santiago? A proč s tebou vlastně vůbec mluví?“

Odpověděla mu dlouhým a nečitelným úsměvem. „Možná jen chce vědět, co máš za lubem,“ ušklíbla se. „Ale zpátky k tématu. Pokud tam uchovávají nebezpečné informace, je to přesně to místo, kde musíme hledat něco, co nám vysvětlí, jak zemřel Thomas. A u koho to najít. Nemyslíš?“

Thomas. Jen co Jess zaslechl jméno svého nejlepšího přítele, vybavil si ho: veselý, optimistický génius s tělem německého sedláka. Chyběl mu. Thomas byl laskavý a měl pochopení pro ostatní, což Jess neměl. *Nesmím na něj myslet*. Na okamžik měl dojem, že snad na Glain začne křičet anebo se rozbřečí, ale nějakým způsobem dokázal udržet hlas neroztřesený. „Pokud Černý archiv vůbec existuje, jak by ses tam chtěla dostat?“ řekl. „Třeba má Dario nějaký nápad. Já totiž ne.“

„Znáš Daria – vždycky na něco přijde,“ prohlásila Glain. „Alespoň je to něco, co stojí za prozkoumání. Něco, co budeme moct udělat. Vím, že chceš zjistit, proč a jak Thomas zemřel, stejně jako já.“

„Archivář nám řekl proč,“ připomněl jí Jess. „Thomas byl odsouzen za kacířství vůči Knihovně.“ *Řekni jí, co víš, proboha*. Ta

myšlenka mu zněla v mozku, jako když věžeň bouchá na dveře, ale Jess ještě nebyl připravený. Nedokázal odhadnout, co by s ním udělalo, kdyby ta slova byla vyřčená nahlas, stala se *skutečnými*.

„Tomu nevěřím ani na vteřinu,“ odporovala mu tiše Glain. Pohled měla nepřítomný a smutný. „Thomas by nikdy neudělal ani neřekl nic, čím by si to zasloužil. Byl z nás nejlepším.“

Prostě jí to řekni. Zaslouží si to vědět!

Jess konečně sebral dost odvahy, dlouze a zhluboka se nadechl a pohlédl jí do očí. „Glain, víš, Thomas –“

Přerušilo ho náhlé hlasité zaklepaní na dveře. Znělo to naléhavě a Jess vyskočil z postele, aby otevřel. Docela se mu ulevilo... tedy do doby, než otevřel dveře a do pokoje se kolem něj vehnal jeho kamarád z jednotky Tarík Oduya. V rukou nesl dva hrnky, z nichž se kouřilo, a jeden vrazil Jessovi se slovy: „A já si myslel, že budeš ještě vylehávat v posteli...“ Jeho slova se vytratila do prázdna, jakmile si všiml Glain opírající se o zeď. Měla založené ruce a vypadala tak nenuceně, jak jen mohla, ale Tarík se i přesto pousmál a nadzvedl obočí. „Anebo jsi možná právě vstal!“

„Zmlkni,“ zasyčela Glain, bez jakéhokoliv náznaku humoru ve výrazu či tónu. Vzala Taríkovi z ruky druhý hrnek a bez ohledu na to, že byl pravděpodobně jeho, se napila. „Díky. A teď si jděte po svých, vojáku.“

„Moc rád, velitelko,“ kývl Tarík a napodobil zasalutování. Technicky vzato byli mimo službu, ale i tak se pohyboval po dost tenkém ledě a Jess se snažil z Glainina výrazu vypožorovat, zda má v plánu onen led prorazit a poslat Taríka ke dnu za nedostatek respektu.

Glain usrkávala horký nápoj a bez mrknutí oka Taríka sledovala, dokud nedošel ke dveřím.

„Rekrute Oduyo,“ oslovila ho, když překračoval práh. „Uvědomujete si, že pokud uslyším být jen zašeptání, které by odkazovalo na tuto situaci, vymlátím z vás duši a vyřadím z týmu i z celé Vysoké gardy?“

Tarík se otočil a ukázkově jí zasalutoval. Jeho krásný obličej byl úplně klidný. „Ano, velitelko, rozumím.“

Zavřel za sebou dveře. Jess se napil kávy a úlevou zavřel oči, když na něj začal působit kofein. „Je to dobrý kluk. Nebude nikde šířit drby.“

Glain se na něj nedůvěřivě podívala. „Ty ho vážně vůbec neznáš, vid’?“

Jess ho ve skutečnosti opravdu moc neznal. Členové jednotky se sice sblížili, ale on se od nich záměrně držel dál. Ve třídě uchažečů navázal několik hlubokých přátelství, ale někteří z jeho kamarádů byli vyloučení, zranění či mrtví. Jess se nechtěl znovu vystavovat stejné bolesti.

Ale i tak považoval Taríka za někoho, kdo měl k označení kamarád nejbližší, tedy kromě Glain. Glain věřil.

Jessova uniforma byla stále čistá, a když dopil kávu, oblékl si ji. Glain na něj chvilku potichu koukala. „Chtěl jsi mi něco říct,“ šeptla nakonec.

„Později,“ odbyl ji. „Až po cvičení. Bude to na dlouho.“

„Dobře.“ Když se Jess zastavil před zrcadlem, aby si zkontroloval uniformu, Glain obrátila oči v sloup. „Jsi dost krásný za nás oba, Brightwelle.“

„Těší mě, že si to myslíš, velitelko. I ty dnes vypadáš švarně.“ Švarně byl dobrý popis. Glain si kvůli praktičnosti zkrátila tmavé vlasy a Jess usoudil, že jí to sluší a ladí to s jejím vypracovaným tělem stavěným pro výdrž a sílu. Vzájemně se nepřitahovali, ale respektovali se – Jess měl pocit, že teď více než předtím. Někdo, třeba Oduya, by si to mohl špatně vyložit. Možná se znepokojovala oprávněně. Jess se jí v odrazu zrcadla podíval do očí. „Ten kompliment samozřejmě neopustí můj pokoj.“

Přikývla. Možná to byla strohá reakce, ale Jess jí v očích viděl něco, co by mohla být jakási forma vděku. „Tak se přestaň fňtit a jdeme.“

Z pokoje vyšli společně, ale na chodbě naštěstí nebyl nikdo, kdo by je viděl. Jednotka se sešla na konci chodby a všichni si uvolněně povídali, jakmile však přišla Glain, ztichli. Jess se potichu připojil ke zbytku jednotky a všichni svižnou chůzí následovali Glain na

cvičiště. I přesto, že byl upocený a unavený, se na to Jess těšil. Byla to pro něj příležitost, jak z té zavřené krabice opásané řetězem upustit trochu vzteku. Nečekal žádná skutečná překvapení. Bylo to přece jen cvičení.

Ale krutě se zmýlil, a taky za to zaplatil.

Zrovna probíhala desátá hodina cvičení, když Jess koutkem oka zahlédl jakýsi záblesk a chtěl se otočit směrem k němu. Ale tlusté vrstvy oblečení a zbroje mu v tom zabránily a Jess byl navíc příliš pomalý a unavený.

Střela ho zasáhla rovnou do zad.

Najednou ležel na zemi, koukal nahoru na nemilosrdné alexandrijské nebe rozpálené horkem doběla a nemohl dýchat. Bolest mu z hrudi vyhnala všechnen vzduch a na zlomek sekundy uvažoval o tom, jestli se něco nepokazilo, jestli neselhala všechna bezpečnostní opatření a jestli nezemře... Ale pak se mu odblokoval solar plexus a Jess zhluboka zalapal po dechu.

Rozpálené slunce teď zahalil stín a Jess podle svatozáře nakrátko střižených vlasů ihned poznal, komu patří. Několikrát zamrkal a všiml si, že mu Glain podává ruku. Skousnul svou pychu a nechal se vytáhnout na vratké nohy.

„Co jste k sakru udělal špatně, Brightwelle?“ zeptala se ho. V jejím hlase nebyl cítit žádný soucit. Jess zakroutil hlavou a stále se snažil dostat vzduch do plic. „*Všem* jsem vám říkala, ať si hlídáte záda. Neposlouchali jste. Kdyby v těch zbraních byly ostré náboje, musel by po vás teď někdo uklízet svinčik.“

Jess se stejně cítil napůl mrtvý. Cvičné zbraně, které Vysoká garda Velké knihovny používala, nebyly zdaleka žádné hračky. Působily opravdovou bolest a dělaly *velmi* skutečné modřiny. „Pardon,“ zamumlal, a poté, zhruba o vteřinu později, než by měl, dodal „paní.“

Teď, když Glain už nebyla jen silueta ve slunečním svitu, viděl varovné záblesky v jejích očích. *Tady si rovni nejsme*. Zapomínat na to bylo hloupé, byl to jeho osobní problém, který musel překonat,

a to rychle. Glain si nemohla dovolit to nechat příliš dlouho bez povšimnutí, aniž by riskovala ztrátu disciplíny v jednotce.

Přátelství je zvyk, kterého se jen těžko zbavuje.

Zbytek jednotky se seběhl zpoza rohů kulis budovy, která jim sloužila pro výcvikové účely. Tak jako vždy bylo nemilosrdné hor-ko a všichni Jessovi kolegové z gardy teď už vypadali tak unavení a zbrocení potem jako on sám. Glain si netrpělivě otřela obličej rukávem a tak hlasitě, aby ji slyšel i zbytek jednotky, spustila: „Hlaste, co jste udělal špatně, vojáku!“

„Nehlídal jsem si záda, velitelko,“ odpověděl Jess. Zněl nervózně a přetrvávající bolest na zádech mu připomínala, že bude mít obrovskou modřinu. „Ale –“

Glain měla kamennou tvář. „Chcete se snad vymlouvat, Brightwelle?“

„Ne, paní!“ Úkosem se podíval na Taríka, který se smál od ucha k uchu. „Byla to přátelská palba, paní!“

„Ale no tak, buď fěr. Zas *takoví* přátelé nejsme,“ hájil se Tarík. „A byl to rozkaz.“

„Rozkaz?“ Jess se podíval na Glain, jejíž obličej byl stejně nečitelný jako zeď za ním. „Vy jste mu dala rozkaz *střelit mě do zad*?“

Glain nehnula ani brvou. „Ve skutečném světě si musíte na přátele dávat stejný pozor jako na nepřátele. Spojenci se proti vám můžou obrátit, když to budete nejméně čekat. Snad vám to ta modřina bude připomínat.“

Tuhle radu Jess sotva potřeboval a Glain to dobře věděla. Nebyl hlupák, vyrostl v nedůvěře k lidem. Důvěra pro něj byla teprve nedávno nabytá schopnost, kterou si vyvinul ve společnosti přátel a spolužáků. Stejně jako přátelství s Glain, která se mu teď snažila připomenout, že na to nemá spoléhat.

Jess spolknul pořádně hořké sousto vzteku. „Nevymlouvám se, paní,“ řekl. „Tarík mi stejně vždycky přišel nespolehlivý.“

„Tak proč sis nedával pozor, ty chytráku?“ vyprskl Tarík. „Přiznávám, že rád hraju odporného padoucha, paní.“

„Hraješ?“ zamumlala jedna dívka z jednotky a Tarík předstíral, že po ní střílí prstem, zatímco pil ze své čutory. Kdyby to tolik nebolelo, Jess by se zasmál, ale Glainina lekce byla cílená... a cíl zasáhla. *Nemůžu si dovolit odpočívat*, pomyslel si. *To už jsem věděl od začátku. Glain se mi to jen snaží připomenout.* Ale bohužel se svou typickou jemností.

„Klid,“ štekla Glain nekompromisně a jednotka se utišila. Okamžitě. Nikdo její velení nezpochybňoval – alespoň ne na dlouho. A Jess už rozhodně ne. „Už jsme skoro na konci cvičení,“ oznámila a rázně pochodovala před jednotkou tam a zpátky, plná energie, která ji zdánlivě nikdy neopouštěla, ať byl den jakkoli dlouhý. „Dokonce ho jako *první*. Jestli to *kdokoliv* z vás podělá, natáhnu vám takovou, že otisk mojí ruky bude na tváři cítit i vaše babička. Jasně?“

„Ano, paní!“ zakřičeli okamžitě všichni jako sbor. Naučili se pohybovat a mluvit jako jeden muž už před dlouhými a bolestivými měsíci. To byla Glainina zásluha. Jednoho dne skončí jako velitelka Vysoké gardy... nebo mrtvá. Ale nikdy se nespokojí s ničím menším než s dokonalostí.

„Skoro se mi až chce nechat vás to udělat znovu,“ pokračovala Glain a z jednotky se ozval sotva slyšitelný vzdech, který ovšem stejně ignorovala. „Ale za jeden den už toho máte dost. Nebyli jste tak strašní, příště se však radši koukejte zlepšit. Sprcha, napít, najíst, odpočívat. Rozchod.“

Proto, pomyslel si Jess, *je v tom tak dobrá*. Na všechny byla dost přísná, až je skoro zlomila, ale dobře věděla, kdy přidat špetku povzbuzení. A především věděla, kdy *přestat*. Nikdo z nich, ani on sám, neskončil ve stanech ošetřovatelů, což se však nedalo říci o ostatních jednotkách, které neměly tak vysoké postavení jako ta Glainina.

Část cvičiště Vysoké gardy, kde právě stáli, byla takřka opuštěná, byla totiž vyhrazená pro zkoušky nováčků. Všichni ostatní už to dávno zabalili, zvony ohlašující jídlo zvonily už před půl hodinou a teď, když měl Jess konečně čas se nad tím zamyslet, mu začalo pořádně kručet v břiše. Lehkou snídani už spalil dávno.

Dohnal Ši Čenga a Taríka, ale Glain ho zastavila. „Brightwelle, na slovíčko.“

Ostatní se na něj soucitně podívali, ale nezastavili. Když se otočil, prošli kolem něj. Glain stále pochodovala na ostrém slunci, úmorné alexandrijské vedro jí nikdy nevadilo. Slunce ji zjevně milovalo a během několika měsíců jí opálilo kůži do odstínu temně hnědého dřeva. Jess, který v tomto prostředí strávil zhruba stejně času, za tu dobu dosáhl jen lehkého průhledného opálení přes vrstvy nezapomenutelných spálenin. „Paní?“

Glain upřela pohled někam za jeho rameno směrem k horizontu. „Přišla mi zpráva od kapitána Santiho. Mám ti říct... ne.“ Náhle se podívala Jessovi přímo do očí. „Ne co, Jessi?“

„Glain –“

„Pro tebe jsem velitelka Wathenová, a ne co?“

„Chtěl jsem mluvit s Wolfem. Paní.“

„Proč?“

Bylo to zbabělé řešení, ale prozradil jí až ten druhý důvod, proč chtěl vidět jejich bývalého učence Christophera Wolfa, který jim jako uchazečům dělal peklo. „Chtěl jsem vědět, jestli ví něco o Černém archivu.“

Zamrkala a pohled v očích se jí změnil – byl stále podezřívavý a temný, ale mnohem ustaranější. „Ještě ráno jsi říkal, že podle tebe je to pouhý mýtus. Jenže zeptat ses musel už před několika dny.“

„Ano. Ze stejných důvodů jako ty. Kdyby Černý archiv existoval – ačkoliv jsem nikdy neřekl, že je to pravda – taky by to bylo místo, kde bychom se mohli dozvědět něco o Thomasově smrti.“ Jess sklopil oči. „Přišel mi dopis od jeho otce, kde mi děkuje za to, že jsem byl jeho kamarád. Ptal se, jestli vím, jak jeho syn zemřel.“

Glain na to nijak nezareagovala, po chvílce však přikývla. „Nechtěl jsi, abych se po tom pídila, protože už jsi to sám dělal.“

„Sledují nás, Glain,“ řekl Jess, „všechny.“ Na jazyku ho pálila pravda, ale věděl, prostě *věděl*, jak by reagovala. A byl příliš unavený. Chtěl jí to říct za lepších okolností, až je nebude tlačit čas. Při

cvičeních se Glain potřebovala soustředit víc než Jess... nebo si to Jess alespoň namlouval.

„Což nás ovšem přivádí k tomuhle: od Wolfa se drž dál. Víš, že to není bezpečné ani pro něj, ani pro tebe.“

„Už s ním nebudu chtít mluvit.“

„Takže odchod, Brightwelle. Promluvíme si pak.“

Přikývl a odběhl, aby se od ní vzdálil. Bylo zajímavé, že zprávu předal kapitán Niccolo Santi a neposlal ji sám Wolfe. Ale jejich učitel byl vlastně od začátku dost velká hádanka.

Wolfe nebyl laskavý člověk ani od přírody učitel, ale snažil se, co mohl, své studenty chránit. To z něj sice nedělalo přítele, avšak i on by chtěl vědět pravdu o Thomasovi. Kdysi tedy chtěl... *Není divu, že kapitán Santi mě od něj chce držet dál*, pomyslel si Jess. *Wolfe by to nenechal být*. Nemohl, stejně jako Jess. Nebo Glain, jakmile jí to řekne. Bylo dobře, že Jess měl trochu více času na přemýšlení. Než vypustí kočku mezi holuby, potřebuje přece plán, ne?

Bolela ho záda a hlava mu třesla z horka a námahy. Večeři zhl-tl stejně rychle jako snídani, bylo to jen palivo, které pozřel, aniž by ho nějak zkoumal, a poté zapadl do postele na několik krátkých hodin – o dost méně, než by potřeboval – než se opět vyhrabal. Pořád měl ještě na práci věci, které nemohl dělat ostatním na očích.

Osprchoval se, převlékl se do civilu, naházal do sebe jídlo ve společné jídelně a z kampusu Vysoké gardy se vytratil do objetí rušného alexandrijského večera, který pod modročerným nebem posetým zářivými hvězdami ochlazovalo moře.

Práce, která ho čekala, se lépe dělala za tmy.

EFEMÉRA

Výňatek z hlášení obskuristy Gregoryho Valdosty obskuristce Magně Kerii Morningové.

... co se týče našeho nového problémového dítěte, Morgan Haultové. Zpozoroval jsem jen nepatrný pokrok, avšak mnoho znepokojivých věcí. Myslel bych si, že šest měsíců intenzivního tréninku a dohledu zde v Železné věži ji změni, ona však zůstává tvrdohlavá, záludná a děsivě chytrá. Zrovna dnes ráno, když jsem jí dal za úkol vypsát standardní obrazné vzorce pro změny v kodexu, zjistil jsem, že místo toho vymyslela systém, jak zápisky zamaskovat, a tedy utajit. Dal jsem jí snadný alchymistický úkol připravit kalich zlata, ale ona místo toho využila příležitosti a smíchala rtuť, vitriol, sůl a salmiak a vytvořila tak prudce žíravou sloučeninu, kterou chtěla rozpustit nejtenčí část svého náhrdelníku. Byla samozřejmě neúspěšná a teď má popáleniny, ale znepokojuje mě, že byla velmi blízko k objevu sloučeniny, pomocí níž by svého cíle dosáhla.

Měla pod dohledem vykonat nudný úkol a přepsat oficiální zprávy do knih, ale nedovolím si k ní někoho přidělit na delší dobu. Ta malá kriminálnice dokáže být poněkud odzbrojující. Uvědomuji si, že poskytnout jí přístup k některým zprávám může být nebezpečné; pokud to dokážu posoudit, tak je stále věrná učenci Wolfovi a svým spolužákům. Ale věřte mi, s perem a papírem je mnohem méně nebezpečná než s baňkami a chemikáliemi.

A pro lásku Horovu, musíme ji držet co nejdále od čehokoliv, co má něco společného s translací. Bojím se pomyslet na to, jak bychom si ji udrželi, kdyby měla příležitost přenést se jinam.

Nadále odporuje pravidlům Věže, však po důkladné analýze a prostudování tabulek jsem se rozhodl, že čas na její proliferaci nastane brzy. Nevaroval jsem ji. Jen bohové vědí, co všechno by udělala, aby se vyhnula svým povinnostem.

Vím, že se jedná o citlivou záležitost, obskuristko, odpusťte tedy mou přímou, ale stále mám pocit, že dívkám v této záležitosti poskytujete až příliš svobody, když jim dáváte prostor pro tři odmítnutí předtím, než podstoupí povinnou proceduru.

Tato dívka už přirozeně všechny tři možnosti odmítnout vyčerpala.

Váš věrný služebník Gregory

KAPITOLA DVĚ

Alexandrijský černý trh měl dvě tváře. Ta veřejnější byla stínový trh, kde se daly sehnat nelegální, ale neškodné kopie běžných knih z Knihovny – za to byla nejhorším trestem pokuta, případně krátký pobyt ve vězení. Sloužil zejména lidem, kteří chtěli vlastnit knihu už jen pro to zločinecké vzrušení, jež to s sebou neslo, i když tyto svazky byly dost zfušovaně přepsané a často neúplné.

Nad temnějším, soukromějším černým obchodem dohlížel pašerák jménem Rudý Ibrahím, legenda známá i za hranicemi města. O jeho věhlasu se mluvilo i v Jessově domově v Londýně. Byl to bratranec, někdo od fochu, na koho jste se mohli v nouzi – a za přiměřenou odměnu – spolehnout. Jess měl mezi pašeráky i pokrevní příbuzné, ale hlavní podmínkou pro to, aby se někdo stal bratrancem od fochu, byl dlouhodobý úspěch a až bezohledná loajálnost k ostatním pašerákům. Byli spoutáni – a to doslova, pomyslel si Jess – obchodem s knihami, historií na papíře a vázanou v kůži.

Zakázané ovoce.

Jess už několik měsíců jednal postupně s celou řadou Ibrahímových podřízených – byla jich celá síť, nejmíň třicet lidí – a zjistil, že jsou všichni schopní a mají ledový pohled. Při každé transakci byla znovu a znovu kontrolována jeho brightwellovská reputace a dobré úmysly: i když se narodil jako pašerák, byl koneckonců voják Vysoké gardy a na ruce měl měděný náramek značící službu

Velké knihovně. Nosil sice jméno Brightwell, ale stejně pro něj bylo dost pracné překonat podezření a získat si důvěru.

Dnes se vydal na cestu podle instrukcí, které se objevily v jeho kodexu, napsané brightwellovskou šifrou. Okamžitě je zase smazal. Zastavil se u stánku na trhu, kde dostal ústní vzkaz, že má navštívit ještě další obchod, a odtud ho do třetice poslali do potemnělého baru, kde si námořníci nadávali nad hrou v kostky. Majitel nálevny mu podstrčil papírek. Cesta už Jesse zavedla přes půlku města, takže ho pořádně bolely nohy, když se mu v kodexu konečně objevila čtyři slůvka: *Zaklepej na modré dveře*.

Zastavil se, uklidil kodex a prohlédl si domy v ulici, na které se ocitl. Byly to úhledné obdélníky natřené pastelovými barvami, s egyptskými dekoracemi na střeších a miniaturními kanelovanými sloupy před vchody. Slušné domovy pro vcelku dobře zajištěné rodiny nebo třeba pro učence nosící stříbrný náramek.

Po pravé straně uviděl tmavě modré dveře. Jess prošel čtvercovou brankou a potom i bylinkovou zahradou stíněnou vzrostlou akácií. V ozdobném jezírku plavaly líné ryby a ohromné květy lotusu. Byl to tradiční dům s tradičními soškami egyptských domácích božstev ve výklencích vedle dveří a Jess se jim podle ustáleného zvyku nejprve poklonil a pak zaklepal.

Muž, který mu otevřel, vypadal naprosto všedně – nebyl ani mladý, ani starý, ani vysoký, ani malý, ani tlustý, ani hubený. Skoro určitě to byl rodilý Egyptan, s bystrýma, tmavýma očima a leisklou měděnou pletí. V Alexandrii bylo v módě holit si celé tělo včetně hlavy a obočí, a tento muž se jí zjevně držel.

„Jess Brightwell,“ usmál se. „Je mi ctí. Vítej v mém příbytku.“ Ukročil dozadu, aby Jesse nechal projít, a pak za ním zavřel dveře. Byl na nich pořádný zámek a Rudý Ibrahím ho spěšně zaklapl. „Jistě jsme už jeden o druhém hodně slyšeli.“

„Čekal jsem, že budete zrzavý,“ vydechl Jess. Muž zvedl obočí – tedy zvedl by je, kdyby nějaká měl. „Omlouvám se. V Anglii se to tak říká. Kvůli rudým vlasům.“

„Kvůli tomu mi tak neříkají.“

„A kvůli čemu tedy?“

Ibrahim se pousmál, ale stačilo to na to, aby Jessovi přeběhl mráz po zádech. „Domnívám se, že na ten příběh není vhodná chvíle. Prosím.“ Muž – Jess ho odhadoval tak na čtyřicet let, ale mohl být i mladší, anebo o hodně starší – pokynul k malé, zdobné pohovce a Jess se posadil. Do místnosti vešla mladá dívka s rovnými černými vlasy střiženými po ramena. Mohlo jí být tak čtrnáct let, byla drobná a hezká a nesla tác s jemnými šálky na kávu a stříbrnou konvicí. Když jim kávu nalávala, usmála se na Jesse.

K jeho překvapení si pak sedla na protější stranu pohovky.

„Tohle je moje dcera, Anit. Bohové mému domu přáli, takže mám inteligentní dceru, která se chce vzdělat v našem obchodě. Nevadí ti, když nás bude poslouchat?“

„Ani v nejmenším.“ Jess si ještě pamatoval, že jeho otec dělal totéž pro něj a jeho dvojče Brendana, ačkoli si nevzpomínal, že by on nebo jeho bratr měli moc na výběr. „Docela mi trvalo tuhle schůzku sjednat.“

„Jistě, samozřejmě. Neměj mi prosím mou obezřetnost za zlé. Copak tvůj otec, slovnutý Callum, přijímá každého cizince, který tvrdí, že je od fochu?“ Rudý Ibrahim mu podal šálek tak maličký, že mu připomínal spíš hračku, ale jeho obsah byl sladký a silný a Jess cítil, jak se mu po jediném doušku Ibrahimovy kávy rozbušilo srdce. „Anebo se snaží, aby jeho obchod – i jeho rodina – byly v bezpečí a je radši opatrný?“

„Je to opatrný muž,“ souhlasil Jess, ačkoli si vzpomínal, jak ho otec bezohledně posílal do rizikových akcí, stejně jako jeho bratry, a nikdy moc nepřemýšlel nad následky. Jeho straší bratr Liam se za to, jak *opatrně* jejich otec provozoval svoje obchody, zhoupnul na šibenici. „Rád by se dostal k určitým informacím a vy jste podle všeho jediný, kdo je má pod palcem. Je to pochopitelně velmi citlivá záležitost.“

„Pochopitelně,“ přikývl Ibrahim. „Přirozeně.“ Nasadil zdvořile pozorný výraz a čekal.

„Automata,“ pronesl Jess.

„Jistě sám víš, že žádné vzácné výtisky Hérónova díla neexistují –“

„O vzácné svazky nemáme zájem,“ přerušil ho Jess. „Hledáme knihy, které popisují, jak tyhle stroje a mechanické sochy fungují. A taky to, jak se dají vypnout.“

Rudý Ibrahím si právě ke rtům přitiskl šálek s kávou, a i když na kratičký okamžik zaváhal, dopil tak hladce a klidně, že si Jess jeho reakce skoro ani nevšiml. Pak se zasmál a jeho smích zněl naprosto přirozeně. „Víš vůbec, jak často takovou žádost slýchám, mladý Brightwelle? Mechanické sochy jsou nepřáteli všech paličů i pašeráků ve městech po celém světě! Myslíš si snad, že kdyby takové informace existovaly, už bychom je dávno nezískali a nevydělali na nich pohádkové bohatství?“

„Takový jedinečný poklad je mnohem víc k užitku, když se s ním zachází strategicky, pro vlastní účely.“ Jess se snažil, aby jeho hlas zněl ostře. „Tohle je pro pašování knih nejnebezpečnější místo světa, a vy jste si na něm přesto vystavěl kariéru – v podstatě hotové impérium. Jedním z hlavních úkolů pro vás zajisté bylo se k takovým informacím dostat.“

„Ty sochy nejde vypnout. To je nemožné.“

„Nic není nemožné,“ odtušil Jess. „Jsou to mechanické sochy. Stroje. Vyrobil je člověk. Někdo tedy musí znát jejich tajemství, a tajemství jsou vždycky na prodej, pokud je dokážete najít. A z toho, co o vás vím, pane, patříte k těm, kdo hledají opravdu pečlivě.“

„To ano.“ Rudý Ibrahím úsporným, zcela přesným pohybem odložil šálek. „Co tvůj otec za tento dar všech darů nabízí? Předpokládáme-li, že něco takového vůbec existuje.“

Jess se snažil udržet stejně klidnou tvář jako Ibrahím, stejně pomalý tep. Nehnul ani brvou. „Mám výtisk *První knihy Urizenovy* od Williama Blakea.“

Ibrahímova tvář zůstala také kamenná. „Na světě je osm výtisků této knihy,“ odpověděl. „Potřeboval bych něco mnohem vzácnějšího. Jak jsi sám řekl, tyto informace jsou skutečně drahocenný poklad.“

„Bylo jich osm,“ opravil ho Jess. „Šest jich skoupili lízači inkoustu a asi před čtyřmi měsíci je během jakéhosi zvráceného rituálu snědli. To už jistě víte. Takže zbývají dva: jeden má v trezoru můj otec... ten druhý mám já tady v Alexandrii. A pokud máte to, co chci, může být váš.“

„Ach,“ vydechl tiše Ibrahím. „A jsme u toho. Co chceš *ty*. Takže se neptá tvůj otec. Nikdy by tě nežádal, aby ses zbavil tak důležitého a cenného svazku. Zatím se mu, navzdory nepřetržitému úsilí londýnské gardy, dařilo vcelku dobře i bez takových informací. Ne, mám za to, že jsi to *ty*, kdo je tak zoufale potřebuje.“

Jess mu neodpověděl. Cítil, jak se mu na zátylku perli pot, ale doufal, že jeho výraz zůstává nečitelný. „Jeden ze dvou posledních výtisků na světě,“ pronesl po chvíli. „Je to spravedlivý obchod. Královská odměna.“

Ibrahím si vyměnil pohled se svou dcerou. „Je to dobrá cena, ne?“ kývla Anit.

„To ano,“ souhlasil Ibrahím. „Ale o to tady nejde. Jde o to, že tady mladý Brightwell se pouští do obchodu navzdory zájmům své rodiny, z osobních důvodů. Pověz mi, má to něco společného s tou knihou, po níž jsi tak usilovně pátral a utratil za ni tolik *gunajů* a již se ti povedlo koupit teprve včera? S knihou o archivářových vězních?“

Tohle bylo nebezpečné. Velmi tenký led. Jess mlčel. Ibrahím se zaklonil do polštářů a podepřel si bradu rukou. Měl na prstě prsten s rubínem, který vypadal jako kapka krve. „Nechci mít s Knihovnou nic společného,“ prohlásil. „A nechci mít ani nic co do činění se soukromou křížovou výpravou nerozvážného mladého muže. Tak já neobchoduji.“

„Žádám o informace, a s těmi obchodujete,“ odsekl Jess. „Máme dohodu, nebo ne?“

Ibrahím na něj dál upíral zneklidňující pohled temných očí. Jess cítil, jak v něm bublají slova a chtějí se prodrat ven – vztekla, rozzlobená slova. Spolkl je a vyčkával. Ibrahím se nakonec pohnul, zvedl se a podíval se na dceru, která stále seděla a tiše ho pozorovala. „Anit. Nechám to na tobě.“

„Cože?“ Jess vyskočil na nohy, ale Rudý Ibrahím už odcházel, mířil ke dveřím vedoucím do útrob domu. Jesse na jeden horečný okamžik napadlo vrhnout se za ním, ale bylo mu jasné, že člověk jako Ibrahím přežívá díky tomu, že se nedopouští neopatrnosti. Pokud se k němu otočil zády, tak jen proto, že kolem byla spousta zbraní připravených ho chránit.

„Sedni si,“ vyzvala ho Anit a její hlas zněl najednou tvrdě jako ocel. „Sedni si, Jessi.“ Byla možná mladá a drobná, ale byla i něco jiného. Zocelená způsobem, který Jess ještě nikdy neviděl – jedineč v zrcadle. Anit položila ruku na řetízek, který se jí houpal na krku. Visel na něm prsten – ohromný prsten s vyrytým egyptským hieroglyfem značícím ptáka.

Jess se díval za jejím otcem. Ibrahím za sebou zavřel dveře. Jess zapadl zpátky do podušek na pohovce. „Jakou ti dneska dává lekci? Jak odmítnout pomoc, a přesto si Brightwelly udržet jako spojence?“

„Můj otec to myslel vážně. Rozhodnout mám já. Nechal to na mně.“ Jess k ní zalétl pohledem a zjistil, že její výraz je skoro stejně nečitelný jako tvář jejího otce, ale koutky úst se jí nepatrně zvedaly. Pobavením. „Nejspíš přemítáš nad tím, jak krutý osud je být vydán napospas rozmarům malé holky.“

„Tak nějak.“

Anit si pohrávala s prstenem na řetízku. „My umíme přežít, Jessi,“ prohodila. „Ty a já. Pocházíme ze stejné temných míst. Pokud si myslíš, že ti nerozumím... Ale řekni mi, proč jsi s tímhle nešel radši za svým bratrem? To by určitě bylo jednodušší a taky levnější.“

„Za Brendanem?“ Jess svažtil obočí. „Ten není v Alexandrii. Vrátil se do Londýna.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Anit. „Měl by sis svoje dvojče líp hlídat. Bez urážky, ale tvůj bratr umí být pěkný lump.“

„Jo, to je mu podobné. Proč je pořád tady?“

Anit zvedla dlaně. „Na to se zeptej jeho. Povím ti, kde bydlí.“

„A chceš se ho zbavit, je to tak?“

„Jeden Brightwell v Alexandrii je tak akorát dost. Byli bychom radši, kdybys to byl ty.“ Položila si ruce do klína a naklonila hlavu k rameni. Na rtech jí teď tančil opravdový, upřímný úsměv. „Sama jsem měla dva bratry. Vím, jak obtížní sourozenci mohou být.“

Jess si odkašlal. „Jaké je tedy tvoje rozhodnutí? Když ho tvůj otec nechal na tobě.“

„Nechal.“ Anit si ho dlouze, zkoumavě prohlížela. „Odpřísáhneš, že nikdy nevyzradíš, kde jsi k těmto informacím přišel?“

„Přísahám na – Na co bys chtěla, abych přísahal?“

„Na duši tvého prvorozeného.“ Ted’ už se zubila od ucha k uchu. „Podle tradice.“

„No, jak to tak vypadá, bude ta přísaha nejspíš bezpředmětná. Dobře. Přísahám na duši svého prvorozeného, že nikomu neprozradím, kde jsem k těmto informacím přišel. Ani přátelům, ani rodině. Nikdy nezradím rodinu Rudého Ibrahíma.“

„Věřím ti,“ kývla Anit. „A pokud tu přísahu porušíš, Jessi, ujistuji tě, že egyptské kletby jsou kruté. A rychlé. Měj to na paměti.“ Vstala a vydala se ke dveřím.

„Počkej! Kam to jdeš?“

„Pro knihu, o kterou jsi žádal,“ odpověděla Anit.

„Ale já jsem nepřinesl –“

„Já ti věřím,“ zopakovala Anit. „Kdybych ti nedůvěřovala, už bys byl mrtvý.“

Nečekal dlouho, což ho překvapilo – nejspíš měli ty navýsost nebezpečné informace přímo tady, doma. Jeho otec by byl pohoršený. Callum Brightwell vždycky držel svoje podnikání oddělené od domova své rodiny, ačkoliv Jess si vždycky rád domů tajně nosil nelegální knihy – ale ke čtení, ne proto, aby s nimi obchodoval.

Anit byla během chvilky zpátky a nenuceně nesla malou, v kůži vázanou knihu. Vypadala ohmataně a nezajímavě, zjevně se jednalo o něčí osobní zápisník. Jess si od ní svazek vzal a cítil pod prsty, že je kůže přebalu na některých místech zdrsnelá. Když se podíval pozorněji, uviděl temné skvrny. Krev.

Jess knížečku otevřel, aby se podíval na její obsah, a zíral jako opářený. Potom zvedl oči k Anit. „Je to zašifrované.“

„Jistě,“ kývla dívka. „A já ti k té šifře dám klíč, hned jak mi doručíš slíbenou odměnu. Říkala jsem ti, že ti věřím. Ale nejsem hloupá.“ Na okamžik zaváhala. „Jessi, pověděla jsem ti, že jsem měla dva bratry.“

Jess už nedočkavě listoval stránkami a snažil se v zašifrovaném textu objevit nějaký vzorec – což bylo samozřejmě marné, ale lepší než se ihned poddat zoufalství. „Chceš mi snad vyhrožovat, že je na mě pošleš, pokud nesplním, co jsem slíbil? Já to splním.“

„*Měla* jsem dva bratry,“ zopakovala Anit a znovu vzala do ruky prsten s rytinou, který jí visel na řetízku kolem krku. „Jsou mrtví. A zemřeli kvůli té knížce, kterou právě držiš.“ Jess si uvědomil, že prsten na řetízku je pro její útlé prsty příliš velký. Byl spíš mužský.

Zůstal stát jako přimrazený a došlo mu, že ty stopy po krvi na kožené vazbě mohly docela dobře patřit jednomu z jejích bratrů. Podíval se jí do očí. Byly stejně temné a neprostupné jako oči jejího otce.

„Pokud se pokusíš tyto informace použít,“ varovala ho, „zemřeš. A to bych byla velice nerada. Je to bláznivý obchod, Jessi. Můj otec za tu knihu zaplatil opravdu hodně, stála nás mnohem víc, než jaká je její hodnota. Ber to jako výstrahu.“

Jess cítil, jak se mu stahuje hrdlo, a donutil se k úsměvu. „Za hodinu donesu toho Blakea.“

Anit přikývla. „Budu čekat.“ Odněkud z vnitřku domu se ozval ptačí zpěv, hlasitý a melodický, a Anit se po něm s úsměvem otočila. „To je náš skřivan,“ vysvětlila. „Můj mladší bratr mu postavil domeček. Krásný zpěv, že ano?“

Jess stiskl v ruce zakrvavenou knížečku a přikývl. „Ano.“

Pokud tohle skončí špatně, aspoň si může ještě naposled vychutnat veselou, důvěrně známou ptačí píseň, kterou poslouchal jako dítě.

EFEMÉRA

Text vzkazu Artifexe Magna, ředitele školy při Velké knihovně, nejmenovanému příjemci.

Srdečně zdravím, udatný vojáku. Už jistě víte, co je Vaším úkolem, a já vím, že máte pochybnosti ohledně morálního hlediska takového činu. Nemusíte mít strach. Vystřelením tohoto náboje odstraníte z řad zaměstnanců Knihovny jednoho z nejzákladnějších a nejnebezpečnějších zrádců, pro kterého neexistuje jiný lék než smrt.

Tento rozkaz se mi nedává lehce a vím, že ani Vy ho nebudete brát na lehkou váhu. Paliči tvrdí, že lidský život má větší cenu než kniha, ale my známe pravdu: Vědění žije navždy. To se o životě žádného jednotlivce říct nedá.

Proto je nutné s mužem, který ohrožuje samo vědění, jednat. Přesvědčit ho po dobrém, nebo po zlém, a pokud všechno selže, není jiného východiska než smrt.

Nechť Vám požehná Váš bůh či bohové, a rovněž Vám žehná sám mistr archivář, který tento čin schválil.

JEHO PEČETĚ.

KAPITOLA TŘI

Než Jess došel pro knihu Williama Blakea do své osobní skrýše vzácných svazků a doručil ho Anit, od níž výměnou za knihu dostal klíč šifry, bylo už hodně po půlnoci. Potom několik hodin se děl nad obsahem knížky a pečlivě stránku po stránce přepisoval její text.

Výsledky jeho úsilí ho zneklidnily a Jess zoufale toužil pokračovat v překládání, ale to už jeho hodiny ukazovaly tři ráno, oči ho pálily, nedokázaly zaostřit a mozek mu vypovídal službu. Jess nakonec uznal porážku a svalil se do postele, kde spal, jako když ho do vody hodí... dokud ho neprobralo bouchání na dveře.

„Jsem vzhůru,“ zamumlal a převálil se na bok. Skutálel se z postele, ale ze všeho nejvíc prahnul po tom, aby se do ní mohl znovu skácet a umřít: celé tělo ho bolelo po včerejším namáhavém cvičení a po jeho nočním dobrodružství. Ani zdaleka se nevyspal do sytosti. Kniha, blesko mu hlavou. Rychle po ní chňapl a sebral i štos přeložených stránek. Nacpal je do svého pašeráckého postroje, který už začínal být nebezpečně přeplněný, a pak na sebe hodil župan a šel otevřít.

Za dveřmi stála Glain v nažehlené uniformě. „Neplánované cvičení,“ oznámila mu. „Nachystej se. Je poslední. Třicet minut.“

„Glain –,“ hlesl, Velšanka však už mířila k dalším dveřím. Jess doufal, že budou mít čas si chvilku popovídat, ale tohle nebyl ten správný okamžik. Možná by si to měl schovat až na potom, až

bude po všem a bude mít lepší příležitost provést Glain všemi úrovněmi šoku, zármutku a vzteku, kterými si sám už prošel.

Oblékl se a posilnil se šálkem silné, sladké egyptské kávy. Potom spolu se svou jednotkou doběhl na určené místo na cvičišti, kde se sešikovali do řad. Přicházely sem i další jednotky, ale Jess viděl, že ani jedna z nich je nepředstihla.

Glain s nimi nepřiběhla.

Není tady.

Teprve když se v řadách postavili do pozoru, si Jess všiml, že Glain chybí. To nebylo jen neobvyklé, to se ještě nikdy nestalo, a Jess si po očku vyměnil pohled s mladíkem po své pravici – byl to Tarík, ten, co na něj včera vystřelil – ale jinak se ani nepohnul. Tarík vypadal klidně, už se však potil. Z vrcholku strážní věže Vysoké gardy se ozval táhlý ranní tón... a Glain pořád nikde. Ostatní jednotky byly podrobeny prohlídce a pak rozpuštěny. Jessova skupina stála mlčky v pozoru na žhoucím slunci. Jestli se ostatní báli stejně jako on, ani nepípli. Byli dobře vytrénovaní.

Nakonec Jess zahlédl, jak se k nim řítí jeden z obrněných kočárů gardy. Nespouštěl z něj oči. Glain Wathenová z něj vyskočila ještě dřív, než se syčící parou poháněný vůz zastavil. Za ní vystoupil muž, kterého Jess znal jen matně: kapitán Vysoké gardy Feng, který se dnes ráno usmíval, ačkoli jeho oči byly mrazivé jako úlomky ledu. Feng ještě nikdy na cvičišťe nezavítal, ani se nikdy nebavil s jejich jednotkou. Měl pověst muže, kterému není lehké se zavděčit.

Jess zaslechl, jak někdo v řadě za ním překvapeně zalapal po dechu, ale radši se soustředil na to, aby stál rovně a nehybně, jak jen to šlo. Feng podél nich procházel a každého sjel chladným, neosobním pohledem. Jesse si prohlédl stejně zevrubně jako ostatní, nesetřval u něj o nic kratěji či déle než u ostatních, a dokud nedošel až na konec a nedokončil prohlídku, ani nepromluvil. Pak se před ně postavil. Glain stála vedle něj. Feng i mladá velitelka nebyli v záři nelítostného vycházejícího slunce víc než siluety, takže jim nebylo vidět do tváří.

„Skóre,“ otočil se Feng na Glain. Glain svižně rozepnula malé vodotěsné pouzdro na svém pásku a otevřela ho. Uvnitř měla blanket, knihu propojenou s nezměrným archivem Velké knihovny, ale na deskách tohohle blanketu se leskla zlatá pečeť Knihovny a symbol pírká bohyně Maat – byl to Glainin deník, který se každý den kopíroval do zrcadlového blanketu někde ve vzdálených útrokách v kanceláři nejvyššího velitele. Byl to blanket vydaný armádou.

Glain ho oběma rukama podala Fengovi a ten ho od ní podobným gestem přijal – byl to projev úcty ke knize, ne ke Glain. Zalistoval stránkami, prošel si Glainina hlášení a poznámky a potom jí ho opět opatrně vrátil. „Výborně, seržantko Wathenová,“ kývl. „Výborně, jednotko. Pohov.“

Všem se ulevilo. Jess slyšel, jak si všichni vydechli, když rozkročili nohy a uvolnili postoj. Ale radovali se předčasně. „V bodování všech jednotek vedete,“ pokračoval Feng, „tudíž jsme se rozhodli uložit vám dnes speciální test, který pro vás bude výzvou a ukáže vám, na jaké úrovni vás chceme mít. Jste připraveni vyniknout, rekruti?“

„*Ano, pane!*“ zahřměli okamžitě jako jeden muž. Tuhle odpověď jim nikdo radit nemusel. Všichni v Glainině jednotce chtěli vyniknout, a pokud ne, pak jim nezbývalo než doufat, že k nim bohové budou milostivi. Glain se k jejich pokřiku připojila. Stála ještě vzpřímeněji, jako by byla ještě vyšší. Byla ve svém živlu.

Jess jí to záviděl. Právě teď se mu strašlivě stýskalo po tichu a klidu knih. *Tohle bude ještě těžké*, pomyslel si. Feng si pro ně speciální výzvu nevymyslel jen tak z legrace a Jess neměl nejmenších pochyb, že to cvičení bude naprosto brutální.

„Jednotko!“ houkla Glain a všichni odpověděli hlubokým hlasem: „*Paní.*“ I Jess. „V tabulce vedeme o dva body. *To nestačí.* Po tomhle cvičení bude náš náskok pětibodový a na konci budeme *první* s nejvyšším počtem bodů ze všech! Jasně?“

„*Ano, paní!*“ štěkl Jess, společně s ostatními. Chtěl tenhle zatracený výcvik zakončit na prvním místě stejně jako Glain, ale to, že si jich všiml kapitán Feng, bylo spíš nešťastné než šťastné.

Feng pomalu prošel sem a tam podél jejich řady, ale díval se kamsi do prázdna. „Váš dnešní úkol je zabavení,“ pronesl. „Musíte vniknout do domu a prohledat ho za účelem objevení pašovaných knih. Pokud je najdete, pošlete je pomocí štítků do Knihovny. Je možné, že narazíte na odpor. Buďte připraveni.“

To znělo až ošidně snadně. Glain a Jess jako uchazeči o místo v Knihovně zažili opravdové konfiskace knih a Jess si byl celkem jistý, že všichni v téhle jednotce už si prošli mnohem obtížnějšími úkoly, než byl tento. Vlastně to znělo tak primitivně, až to bylo vzhledem k tomu, jak daleko ve výcviku pokročili, úplně nepatřičné.

Jess střelil pohledem po Helvě, dívce skandinávského původu, která stála ve strnulém pozoru po jeho pravici. Helva mu pohled opětovala, takže mu bylo jasné, že jeho pochybnosti sdílí. Něco tady nehraje. Jestli si Glain myslela totéž, nedala to na sobě znát, na druhou stranu vždycky uměla nasadit zcela nečitelný výraz a skrýt svoje pravé pocity lépe než kdokoli, koho Jess kdy poznal.

Glain se k nim otočila čelem. „Do vozu,“ zavelela, „hned!“

Překotně se nahrnuli dovnitř. Bylo jim tam těsno, ale vůz byl navržený tak, aby se do něj vešla celá jednotka v plné zbroji. Jen co Jess dosedl, parní stroj zasyčel a soukolí se dalo do pohybu. Kočár se kodrcavě vydal vpřed a na rovině nabral rychlost. Neměl okna, takže Jess nedokázal odhadnout, kam jedou, věděl jen, že jedou rychle a daleko. Samotné cvičiště bylo obrovské a po jeho obvodu stálo dvacet nejružnějších scenerií a kulis. Jess už byl během výcviku ve většině z nich, včetně jedné, která znázorňovala alexandrijskou ulici. Předpokládal, že jedou právě tam.

Ale pletl se.

Když se vůz s trhnutím zastavil a jednotka z něj vyskákala, zjistil, že jsou v nejzápadnějším cípu areálu Vysoké gardy, v části s omezeným přístupem, kam vojáci ve výcviku nemohli. Jesse znovu bodl osten pochyb. Seřadili se za vzpřímenou Glain a Jessovi znovu blesklo hlavou: *Něco tady nehraje*. Prostor byl ohraničený vysokou kamennou zdí a v dohledu byla jen jedna brána.

Syčivé bublání obrněného kočáru za nimi se změnilo v hlasité odfukování, jak se vůz dal znovu do pohybu a řítil se pryč. Jednotku zasypala sprška písku zvířená jeho koly. Jess zamrkal, aby dostal zrnka písku z očí. To už si je pochmurným, nemilosrdným pohledem měřil udělaný muž v uniformě Vysoké gardy s dvěma odznaky Horova oka na límečku – takže důstojník v hodnosti centuriona. „Tak dobře,“ řekl. „Vpravo v bok. Běžte si pro výzbroj. Máte šedesát vteřin.“

Jess se spolu s ostatními rozběhl k haldě náčiní napravo. Každý tu měl pružný vyztužený kabát se symbolem Knihovny na zádech a těžkou černou zbraň, ale žádnou náhradní municí. Jess zbraň velmi dobře znal: podobnou měl v Oxfordu, ještě jako uchazeč. I když se toho s ní za posledních pár měsíců nacvičil dost a dost, pořád mu v rukou připadala cizí a nepřátelská, jako žhavé mimozemské stvoření.

Vyvolávala v něm hodně špatné vzpomínky.

„Ostré náboje?“ zeptal se někdo za jeho zády, zatímco si Jess prohlížel svoji zbraň.

„Máte k dispozici ostré omračující náboje a běžné polopalné náboje,“ odpověděl centurion. Mluvil se zpěvavým přízvukem zemí jižní Afriky, což se shodovalo s jeho temnou, lesklou pletí. „I tak jsou ale nebezpečné, takže mírte pečlivě a pokuste se navzájem nepozabíjet.“

Jess potřásl hlavou. Už nebyli začátečníci. Byli dobře vycvičení, semknutá jednotka a všichni dobře věděli, jak se ostatní pohybují. Jess dokázal podle řeči těla i jen periferním pohledem poznat, kdo vedle něj stojí. Od prvního týdne, kdy spolu začali s výcvikem, neměli při střelbě žádné nehody. Tedy kromě toho incidentu s Taríkem, ale to byl *rozkaz*, ne nehoda.

Polopalná munice nebylo něco, co by normálně používali. Tyhle náboje způsobí skutečná zranění, a pokud se trefoí do správného místa nechráněného zbrojí, můžou klidně lámat kosti nebo poškodit vnitřní orgány. Proč je mají používat zrovna dneska? Další dílek, který nepasoval do skládačky. Úkol byl příliš snadný, místo

provedení příliš odlehlé, munice příliš podivná. Něco tu zkrátka nehrálo, a i když Glain nasadila dokonale netečný výraz, Jess z jejích úsečných pohybů cítil, jak je napjatá. Něco věděla a nechtěla to říct. Jess měl sto chutí na ni uhodit, rychle si to však rozmyslel: tady, před celou jednotkou, by ho pěkně setřela.

Tiše si zkontroloval zbraň a přikývl na znamení, že je připravený. Jakmile přikývli i ostatní, vydala se celá jednotka ke dveřím. Centurion je se zaskřípěním pootevřel a ven se vyhrnul dusivý závan horkého písku. Není to skutečné, opakoval si v duchu Jess. Je to jen maketa ulice, sem tam pár komparzistů, kteří mají dodat trochu opravdovosti. Je to vcelku bezpečné. Ale v téhle části cvičiště ještě nikdy nebyl. Netušil, jaké to tu bude, a z toho, že právě tady mají plnit poslední úkol, mu naskakovala husí kůže po celém těle.

„Na splnění úkolu máte třicet minut,“ oznámil centurion. „Tohle je jediná cesta ven, takže si zapamatujte, kde je. Oči na stopkách. Hodně štěstí.“

Působí jako dobrý chlap, pomyslel si Jess. A víc než to, vypadal schopně. Ve stínu postával jeho kolega, mlčenlivější a vcelku nevýrazný. *Je tu jen nejnutnější personál*, uvědomil si Jess a přemítal, jaké se jim dostane pomoci, kdyby se něco pokazilo. *Nic moc*, pomyslel si.

Další nepasující dílek do nepochopitelné skládačky.

Neměl však čas pokoušet se ji sestavit, protože celá jeho jednotka už mířila do nebezpečí.

„Tak fajn, je to prostě,“ oslovila je Glain, když se za nimi dveře zabouchly. „Vyžaduju *dokonalost*. Dávejte na sebe pozor. Mějte na paměti, že nic není bezpečné. Jasně?“

Jess vždycky považoval svět za nebezpečné místo, i když se tak třeba nezdál, protože... no, prostě nebezpečný byl. To věděl moc dobře od chvíle, kdy byl dost starý na to, aby ho otec navlékl do pašeráckého postroje a poslal ho s nelegální knihou do víru Londýna. Proč by jim to Glain teď připomínala? Nebyli neopatrní. Když jim instruktoři strhávali body, bylo to vždycky za maličkosti – pomalost, provedení – nikdy za nepozornost.

Být ještě paranoidnější, už bych nefungoval, ušklíbl se v duchu. Pobavení chutnalo hoře a podivně, jako plech, a Jess tu pachut rychle spolkl a vyšel za Glain do pustých, klikatých ulic.

Kulisy pro tohle cvičení byly úplně jiné, než čekal. Tohle nebyly alexandrijské ulice – které byly obvykle široké, čisté a krásně upravené – byla to architektura, jež Jessovi víc než co jiného připomínala Anglii. Větrem ošlehané, stísněné budovy, stíny a sutiny. Výlohy obchodů zaprášené a špinavé a to, co bylo za nimi, vypadalo lacině a chaoticky. Vyhublý pes, jemuž pod srstí trčela žebra, stál jako socha ve stínu úzké uličky, a Jess ucítil bodnutí lítosti. Měl tady vůbec ten pes být? Kdyby to nebyla ostrá zkouška, zastavil by se, aby mu hodil něco k snědku, ale než vůbec dokončil myšlenku, pes sebou cuknul, tiše se otočil a utekl do tmy.

Jess nikde neviděl žádné herce ani komparz. Neviděl vůbec nikoho.

Glain byla plně soustředěná a metodicky prohlížela uličky a dveře domů, zatímco Jess a ta mladá žena, co stála po jeho pravé ruce – Helva – sledovali potměšlá okna vedoucí do ulice. Nepotřebovali si rozdělovat úkoly, všichni z jednotky věděli přesně, co mají dělat. Tiše a hladce postupovali na konec ulice, kde Jess uviděl na nároží stát osamělou postavu. Byl to muž v béžovém hábitu učence, který se třepotal v neúprosném větru, a pod ním bylo vidět praktické černé oblečení. Vlasy po ramena mu vlály v zacuchaných, šedočerných pramenech, a i když ještě nebyli dost blízko na to, aby rozeznal jeho rysy, věděl Jess naprosto přesně, kdo to je.

Učenec Christopher Wolfe.

To už si ho všimla i Glain a Jess viděl, jak se celá napružila. Zdálo se, že ji nikdo nevaroval, že dostanou jako doprovod učence, a už vůbec, že tím učencem bude *Wolfe*. Měl se přece držet někde v ústraní. Nejvýše postavení lidé v Knihovně si koneckonců přáli, aby zmizel nebo rovnou zemřel, a to, že se Wolfe takhle objevil na veřejnosti, a ještě ke všemu při *cvičení* nových rekrutů... byla další věc, která k ostatnímu zoufale neseděla.

Jess nezapomněl, že důvod, proč z jejich třicetičlenné třídy tři spolužáci zemřeli, byl právě ten, že se Knihovna ze všech sil snažila Wolfe umlčet. Nebyla to příjemná vzpomínka. Ale možná, že ani sám Wolfe neměl na výběr. Po jeho partnerovi, kapitánovi Santimu, nebylo dnes na cvičišti ani památky. Kde byl? Hrozba, že se Santimu něco stane, mohla Wolfe přimět udělat skoro cokoli. Už to zažili.

Jestli tu byl Wolfe nedobrovolně, nedával to na sobě znát. Neukazoval světu nic jiného než zahořklou sílu, stejně jako dřív, což bylo jasné z přezíravého pohledu, kterým je počastoval. Dokonce i Jesse a Glain.

„Vykračujete si tu jako na promenádě,“ obořil se na Glain, která mu kývla na pozdrav, jako by se tak zdravili odjakživa. „Myslel jsem, že jste vojáci Vysoké gardy. To vás cvičí, jak převádět babyčky přes rušnou ulici?“

„Je lepší být opatrný než mrtvý, pane,“ odpověděla Glain. „To dobře víte.“

„Vážně?“ Jess měl dojem, že se Wolfe tváří zatvrzeleji a pochumněji než kdy dřív, a pod očima měl temné stíny, které u něj Jess ještě neviděl. Vypadal pohuble a ztrápeně. „Tak dobrá. Pokuste se mě udržet naživu. Pojdme dokončit misi, zdechliny.“

Jess střelil pohledem doprava a viděl, jak sebou Helva cukla. Nebyla zvyklá na Wolfův smysl pro humor, který byl často zbytečně krutý. Mazáci novým rekrutům často přezdívali zdechliny, ale nikdy jim tak neříkali přímo do očí. Bylo jasné, že Wolfe po nich tou přezdívkou šlehne jako bičem, aby je udržel ve střehu.

„Nic se vám nestane, učenče. Držte se za mnou, mezi Brightwellem a Svensdotterovou.“ Pokud Glain jeho nevybíravé vtipkování nějak rozhodilo, nedala to na sobě znát. *Ušla od těch prvních dní pořádný kus cesty*, uznal v duchu Jess. V očích se jí dokonce zaleskla jiskřička pobavení, ale odumřela ve chvíli, kdy se otočila zpátky do ulice. Wolfe se vmáčkl mezi Jesse a Helvu. Jess ho sjel letmým pohledem a přesvědčil se, že Wolfe je nejen neozbrojený, ale dokonce pod hedvábným pláštěm nemá ani brnění. Pokud by to schytil přímo do těla, bylo by jedno, že mají jen polopalné náboje.

Šel by k zemi a určitě by utrpěl vážné zranění, možná dokonce smrtelné. Proč mu nedali stejnou výstroj, jako měl jeho oddíl?

Je to celé špatně, pomyslel si znovu, jenže se nemohl Wolfa jen tak začít vyptávat, ne na to, co chtěl vědět, jako *Kdo vám tohle poručil?* a *Měl jste na výběr?* Protože vojákovi nepříslušelo nikoho vyslýchat. Měl tu práci. Prostě jen musel splnit úkol, a to bezchybně. Váhání by se mu tady krutě nevyplatilo.

Glain je vedla dál ulicí v klidném, pravidelném tempu a cestou prohlížela další obchody a dveře. Jess a Helva nespouštěli oči z horních pater a střech a kromě toho vychrtlého, hladovějícího psa nepotkali ani živáčka. Nikde se nic nepohnulo, jen hadry, které se třepotaly ve větru, a písek valící se po dlažbě. Páchlo to tu smrtí a osaměním.

„Ten dům napravo,“ pronesl Wolfe zničehonic. Jess se lekl. „Třetí od kraje. Tam najdete svůj poklad. Myslím, že čím rychleji to tady doděláme, tím líp.“ Jess měl sto chutí se obrátit a podívat se, kam Wolfe ukazuje, ale radši dál zíral do výšky a nechal rozhlížení ostatním. „Nejspíš můžete čekat odpor.“ Jeho hlas zněl tak suše, že se skoro rozpadal v prach. *Samozřejmě*, že jim budou klást odpor. Vlastnit knihy bylo nelegální. Přesto po nich lidé prahli, vyměňovali je, prodávali, kupovali a pašovali. A většinou si je nenechali jen tak vzít.

Tohle byla jedna z Jessových nejmiň oblíbených povinností Vysoké gardy: brát knihy lidem, kteří je milovali – tedy pokud to nebyli lízači inkoustu, pochopitelně, zvrhlíci, již si libovali v požíráni vzácných původních děl v jakémsi majetnickém opojení. V takových případech je milerád spoutal a odtáhl do vězeňských cel Knihovny. Zabavování knih byla jedna z věcí, které byly Jessovi obecně nepříjemné. Pomyšlení na to, jak daleko je Knihovna schopná zajít, aby zajistila, že veškeré vědění, veškeré učení projde jejími branami... Nevyvolávalo v něm důvěru. Ani neměl dojem, že by v tom byly jen čisté úmysly.

Wolfe šel tiše a Jess přemítal, jestli mu toho neřekli víc než jim. Upadl v Knihovně v nemilost, nikdo mu nevěřil, takže mu možná

neprozradili o nic víc než Jessově jednotce. Jess měl ve zvyku si myslet, že Wolfe je strážcem nesčetných tajemství, ale i když byl sebevědomý a schopný *působit* jako vševědoucí, byl Wolfe pravděpodobně ve stejné nevýhodě jako Jess. Odjakživa. Vidět Wolfa jako obyčejného člověka bylo nepříjemné připomenutí toho, jak křehké jejich zdánlivé bezpečí může být.

Postupovali dál, a i když si to Glain možná ani neuvědomila, bezděky zrychlila. Neřekli jí, že bude muset chránit Wolfa – Jess to uhádl z toho, jak strnule držela ramena. A ticho, jež kolem nich panovalo, se jí nelíbilo o nic víc než jemu.

Útok nakonec přece jen přišel. Seshora a velmi rychle. Jess to skoro prosvíhl: útočníci se rozmístili mazaně tak, aby využili protisvětla ranního slunce, a Jess zpozoroval jen všeřikající zablýsknutí letmého pohybu, což mohl být klidně pták, Jess však v hloubi duše věděl, že není. „*Nalevo!*“ zařval ve stejnou chvíli, kdy Helva zahulákala: „*Napravo!*“ a snesla se na ně první sprška výstřelů. Oba začali střílet na stíny na střechách a burácení střelby a cinkot kulek přehlušily všechno ostatní.

Někdo Jesse popadl zezadu za kabát a trhl jím tak prudce, že se zapotácel a o tři kroky couvnul. Ztratil tím mušku, ale zachránilo mu to život. Teď, když se na ulici díval z jiného úhlu, zahlédl skleněnou lahev letící vzduchem, v níž se uvnitř ve slunečním světle třpytila zelená tekutina.

Rozprchli se právě ve chvíli, kdy se lahev roztříštila. Glain vlastním tělem kryla Wolfa, strčila ho do dveří a sama vypálila nahoru. Jess měl najednou podivný pocit, jako by mu zpocený zátylek olízl čísi dech, a vtom se hustá, vazká tekutina známá jako řecký oheň se syčením vzňala. Zalila ho vlna horka a Jess měl na okamžik strach, že ho sežehnou plameny, ale když se otočil, uviděl, že se ohromný ohnivý sloup zvedá přímo k nebi.

Tohle není jen zkouška. Tohle není jen napůl. Hlavou mu běžel milion otázek, ale všechny byly právě teď bezpředmětné. Santi o tomhle nemohl vědět, s něčím takovým zaručeně nesouhlasil. Ani Wolfe ne, kdyby měl možnost odmítnout.

Na tom nezáleželo. Útočníci na střechách měli vedle řeckého ohně i palné zbraně. Zdálo se, že překvapivý útok řeckým ohněm nikoho z jednotky nezranil, takže se teď všichni schovávali v chatrných úkrytech dveří budov, zatímco kulky – a rozhodně nebyly jen polopalné – kolem nich s rámusem dělaly díry do cihlových zdí. Glain rozbila špinavé sklo výlohy a poručila Helvě, aby zkontrolovala vnitřek, zatímco sama kryla Wolfa, který se krčil, aby představoval co nejmenší terč. Jako obvykle se tvářil zcela soustředěně. Napjatě. Připraven na všechno.

Byl ovšem neozbrojený a zcela zranitelný.

Jess se snažil ovládnout třas. Věděl sice, že by se měl bát, ale třásl se spíš návaľem adrenalinu, dychtivou touhou vrhnout se do boje. Uvědomil si, že má *vztek*. Vztek na to, že se už zase nedobrovolně ocitl v situaci, kterou neměl pod kontrolou a v níž vůbec nezáleželo na tom, jestli přežije. Vztek, že Glain, Wolfe a jeho druzi ve zbrani, ke kterým se tak usilovně snažil nic necítit, možná *zase* zaplatí tu nejvyšší cenu.

Zahlédl na střeše nepřítele, namířil, vystřelil a sledoval zásah. Někdo padl, i když Jess viděl jen nejasný obrys. *Fajn*. Namířil znovu, vystřelil a minul, ovšem další stín, který se objevil, už zase trefil.

Mrsknul rychlým pohledem po Glain a Wolfovi, aby se ujistil, že jsou v pořádku. Glain byla ve svém živlu: tvář měla klidnou a oči jí zářily. Namířila, vystřelila a s každou ranou zasáhla cíl. V zelenavé záři řeckého ohně vypadala s lesklou kůží skoro jako mechanická socha... až na ten lehký, spokojený úsměv, který jí pohrával na rtech.

Zdálo se, že našla svůj ideální okamžik.

Jess si všiml, že se Tarík na svém místě pohnul, ale zprvu tomu nepřikládal žádný význam. Měl za to, že se jen snaží najít lepší pozici, aby mohl zamířit. Radši ho však stejně sledoval, ať už proto, že mu tak velel instinkt, anebo pod dojmem vzpomínky na to, že ho Tarík střelil do zad. A po chvíli si uvědomil, že Tarík se nedívá nahoru na útočníky. Jeho druh zíral přímo na Glain a Wolfa

a udělal úkrok, kterým unikl z mušky Glain, ale sám získal prostor vystřelit přímo na nechráněného Wolfa.

Jess tomu nevěřil, ne hned. Pochopil to, ale víra se dostavila až o vteřinu později, když Tarík zvedl zbraň. Wolfe neměl brnění ani nikoho, kdo by ho kryl, takže nebude mít takové štěstí, jako měl v podobné situaci Jess – a tohle nebylo jen tak ledajaké cvičení. I polopalné náboje mohly zmrzačit nebo zabít... a Tarík možná ani polopalnou municí neměl. Jessem blesklo vědomí, že má pravděpodobně ostré.

Tarík dostal rozkaz zabít Wolfa.

Jess cítil přesvědčení hluboké do morku kostí, a ani nepřemítal, kde se vzalo. Tarík už jednou dokázal, že mu nedělá problém splnit rozkaz střílet do vlastních řad, a možná mu teď ani nedochází, že dělá něco špatného. Možná je v tom úplně nevinno.

Přesto bude mít na rukou učencovu krev.

Jessovi došlo, že nemá dost času se k Taríkovi dostat, aby ho varoval nebo mu výstřel překazil. Všechny jeho možnosti byly špatné.

Zvedl zbraň, namířil a vystřelil dřív, než stihl Tarík zmáčknout spoušť.

Jeho druh, jeho *kamarád* se zapotácel a opřel o zeď, ústa překvapením otevřená v temném O, zbraň mu vyklouzla z ruky a třískla o dlažbu.

Potom se sesunul k zemi a zůstal sedět, shrbený a bez dechu. Jess ho trefil přímo do středu hrudníku. Tarík zbledl ve tváři a zavřel oči. Ať není mrtvý. Prosím, Bože, ať není mrtvý. Jestli byl řecký oheň skutečný, možná dostali i opravdové ostré náboje. Ale Jess Taríka střelil do brnění, ne do masa, a nikde neviděl krev, což byla aspoň malá útěcha. *Neměl jsem na vybranou.* Byl to buď Tarík, nebo Wolfe.

Jess se doplížil k Taríkovi a přitiskl mu prsty na krk. Našel pulz, dotáhl mladíka do úkrytu dveří budovy a pak se cik-cak rozběhl k místu, kde se kryli Glain a Wolfe.

Glain celou situaci viděla. Namířila na něj hlavní zbraně. „Stůj!“ křikla.

„Zachránil jsem Wolfovi život, ty huso!“ zařval na ni Jess, namířené pistole si nevšímal a přitiskl se ke zdi vedle učence. Otočil se směrem ven, aby Wolfa mohl bránit před jakýmkoli dalšími pokusy o přátelskou palbu z té strany. „Tohle není jen cvičení!“

„Vážně?“ prskla Glain. Zněla trochu popuzeně, jako by někdo na snídani sebral z tácu poslední croissant, než se po něm stihla natáhnout. „Já viděla, co se stalo. Tarík mířil přímo na Wolfa. Zabils ho?“

„Ne.“

„Dobře. V tom případě mi zvládne odpovědět na otázky a pak ochutná prach z mojí podrážky.“ Zněla podivuhodně nenuceně, z čehož Jesse tak trochu zamrazilo. Střelila přes rameno bleskovým pohledem do temných útrob obchodu. „Helvo!“ houkla. „Je tam čistý vzduch?“ Odpovědi se nedočkala. Zalétla očima k Jessovi. „Vezmi ho dovnitř. Dávej bacha.“

„Jsi si jistá?“

„Ať už je tam cokoli, je to bezpečnější než tohle. Ti nahoře se přesouvají na nové pozice. Brzo nás dostanou.“

Dva z jejich druhů – kromě Taríka, který možná už ani *nebyl* členem jejich jednotky – byli na zemi a nehýbali se a Jess přejel očima po střeších a uvědomil si, že má Glain pravdu: palba ustala, ačkoli jejich protivníci shodili dolů další lahev řeckého ohně, který teď k bezmračnému nebi říhavě vyvrhoval další a další plameny. Odvedení pozornosti, aby se útočníci mohli přesunout na nová palebná postavení. Uvnitř obchodu budou ve větším bezpečí.

Jess chytil Wolfa za rameno, ale muž se mu vysmekl a počastoval ho sžiravým pohledem, který si Jess moc dobře pamatoval z jejich hodin. „Jsem v pořádku, Brightwelle,“ sykl.

Jess vytáhl z pouzdra svůj malý revolver a podal mu ho. Wolfe se na zbraň podíval pohledem, ve kterém se, a tím si byl Jess skoro jistý, zračila touha, a pak zavrtěl hlavou. „Když nebudu ozbrojený, bude se moje smrt mnohem hůř vysvětlovat,“ řekl, otočil se a mrštne prolezl rozbitou výlohou. Vyhnul se ostrým střepům a skutálel se dovnitř. Jess tlumeně zaklel, revolver zase zasunul a následoval

ho. Vyhnout se všem střepům se mu ale nepovedlo, a když dopadl za Wolfem, cítil na tváři horký polibek řezné rány.

Wolfe stál nehybně kousek od výlohy a napřáhl paži, aby Jesse, který se chystal protáhnout kolem něj, zadržel. „Ne,“ vydechl tiše. „Počkej.“

„Proč?“ Jess si byl palčivě vědom, že on i Wolfe stáli zády k ulici, a lehce ukročil do strany, aby učence kryl, kdyby měla přijít další střelba. „Musíme do úkrytu!“

„*Poslouchej.*“

V tu chvíli to Jess uslyšel: tiché sténání někoho, kdo měl zjevně bolesti. Vzpomněl si, že jako první šla dovnitř Helva a že jim nedala signál o čistém vzduchu. „K zemi!“ štěkl a strčil Wolfa za chatrný převrácený stůl. „Zůstaňte tam! Glain, Helva je zasažená!“

Z druhé strany se k němu donesl Glainin hlas, úsečný a klidný. „Nejdřív zajisti bezpečnost učenci.“

„Zajištěno,“ odpověděl Jess a probodl Wolfa pohledem. „Zůstaňte tam, pane.“

Jess vytáhl z kapsy malou, zapečetěnou lahvičku, otočil víčkem a zatřásl jí. Chemikálie se sloučily a lahvička se rozzářila jemným žlutým světlem. Byla to slabší verze řeckého ohně – reakce, která přinášela světlo, ale ne explozi. Zvedl lahvičku do výšky a držel ji daleko od těla, kdyby chtěl náhodou někdo po světle vystřelit, ale i když venku ještě sem tam hvízdaly kulky, jeho směrem nepřiletěla žádná.

Helvu uviděl na zemi v zadní části zaneřádané místnosti. Oči měla dokořán a ještě dýchala, Jess viděl, jak se jí zdvihá hrud'. „Helvo!“ Dívka se ani nepohnula, dokonce k němu ani neotočila hlavu, měl však dojem, že k němu zalétla pohledem. Ať už se jí stalo cokoli, bylo to vážné. Jess namířil prstem na Wolfa. „Zůstaňte, kde jste.“

Wolfe přikývl. Jess se opatrně prodíral mezi krámy na podlaze – zaprášeným, polámaným nábytkem, štučky plesnivých látek, nerozpoznatelnými kousky roztržených životů, které sem někdo poházel, aby navodil zdání opravdovosti a ztížil jim provedení úkolu.

Neviděl tu žádné nepřátele – nebylo tu pro ně místo. V zadní části místnosti byly jediné dveře, zavřené – ačkoli jimi nejspíš někdo mohl na Helvu vystřelit a pak je za sebou zavřít. Radši vzal za kliku, aby to zkontroloval. Zacloumal dveřmi, byly však zamčené.

Klekl si vedle Helvy, položil lahvičku se světlem na zem a hledal, kde má zranění. Krev nikde neviděl. Ne, počkat – malinký prámínek jí stékal po ruce...

V ohybu paže se jí něco pohnulo a Jess měl na kratičký, šílený okamžik dojem, že jí narostla třetí ruka. Potom se mu ale kdesi v hlavě rozječelo varování a on rozeznal klikatý pohyb, kterým se ta věc Helvě plazila po hrudi.

Kobra.

Jess sebou bezděky cuknul a kobra zareagovala, vztyčila se a roztáhla kápi kolem hladké hlavy. Ve zlatém světle se zatřpytily černé oči a na přízračný zlomek vteřiny vypadal had jako duch prastarého faraona. Lehce se zakymácel ze strany na stranu a pozoroval Jesse.

„Nehýbej se,“ zašeptal někde za jeho zády Wolfe. Jess poslechl, strnul a nehybně si vyměňoval pohled s hadem, který se před ním pomalu pohupoval. Moc toho o plazech nevěděl – v Anglii hady skoro neměli, a když už, ani zdaleka tak smrtící, jako byl tenhle – ale tušil, že prudké pohyby byly hodně špatný nápad, i když to jediné, co chtěl, bylo vzít nohy na ramena. Vzpomněl si, jak mu jeho kamarádka Chalíla vyprávěla, že kobry jsou schopné se při útoku vymrštit na celou délku svého těla, a tahle kobra vypadala, že je nejmiň tak dlouhá, jak je Jess vysoký. Aspoň že egyptské kobry jed neplivaly. Najednou se mu vybavilo až překvapivé množství detailů z přednášky nově jmenované učenkyně Chalíly Sejfové, kterou přitom poslouchal jen na půl ucha. A nejpalčivěji si vybavil informaci, že uštknutí kobry bylo bez okamžité pomoci smrtelné.

„Velmi pomalu se od ní odsouvej,“ radil mu Wolfe. Naštěstí se sám nikam nepohnul. „Plynulé, rozvážené pohyby. Egyptské kobry nejsou přehnaně teritoriální. Chce utéct, ne útočit. Dej jí šanci se odplížit.“

„Šanci už měla,“ ucedil Jess. „A neodplížila se.“

„Přitahuje ji tělesné teplo. A vůbec, *přestaň žvanit* a dělej, co ti říkám!“

Helva na něj upřela pohled. Tvář měla popelavou a zpocenou a Jessovi se vůbec nezamlouvalo, jak namáhavě se nadechuje. Kobra se dál soustředila na Jesse, což bylo podle něj nejspíš to nejlepších, co se mohlo stát, protože kdyby znovu zaútočila na Helvu, mladá žena už by neměla vůbec žádnou šanci. *Mohl bych se ji pokusit zastřelit*, napadlo ho. Kdyby mířil přesně, mohl by hada zabít. Jenže kdyby se netrefil, kobra by uštkla buď jeho, nebo Helvu, a kdyby nechtěně postřelil Helvu, i když jen polopalným nábojem, bylo by po ní.

„Couvnut,“ pronesl Wolfe. „*A hned, Brightwelle!*“

Ve Wolfově hlase zněla rozkazovačnost, která Jesse probrala, takže konečně poslechl. Jako student byl tak zvyklý bez řečí poslouchat učencovy pokyny, že než se jeho mozek stihl vzepřít, jeho tělo už se začalo sunout dozadu, jedno koleno, potom druhé. Hada se zachvěl, jako by zvažoval, jestli zaútočit, ale nakonec zůstal na místě a jen sledoval Jessův šouravý ústup.

Potom jeho kápě pomalu splaskla a kobra – hladká a rychlá jako blesk – sklouzla z Helvina těla a odplazila se do temnějšího kouta místnosti. Jess ji nehybně pozoroval, a teprve když si byl jistý, že se had skutečně rozhodl pro útěk, vydechl úlevou a vrhnul se k Helvě. Dívka se chtěla posadit, Jess ji však zadržel. „Jak je to dlouho?“ zeptal se. Helva stiskla bledé rty v ochablém úsměvu.

„Pár minut,“ odpověděla. „Bála jsem se, že mě uštkne znovu, takže jsem se neodvážila na tebe zavolat. Díky.“

„Za co? Vždyť jsem ji ani nezabil.“ *Měl jsem to udělat*, pomyslel si při pohledu na Helvinu zesinalou, potem zmáčenou tvář. *Měl jsem toho hada zabít. Co když se vrátí?*

Přítomnost kobry ho tak šokovala, až se mu úplně vykourilo z hlavy, že se tu skrývají před střelbou – což mu došlo až ve chvíli, kdy si uvědomil, že střelba ustala, a strnul. Celé tělo se mu varovně napružilo. Ohlédl se a uviděl, jak rozbitou výlohou do obchodu

vstupuje Glain. Nespouštěla oči z ulice, ale zdálo se, že alespoň na chvíli je klid.

„Jak je na tom?“ zeptala se Jesse, aniž by se na něj obrátila.

„Kobří uštknutí,“ opáčil Jess. Bylo mu jasné, že víc toho říkat nemusí. Kdyby tohle byla opravdová mise, měli by s sebou zdravotníka z Mediky, ale na cvičení s sebou měli jen lékárníčky se základním vybavením a v těch nebylo nic, co by pomohlo proti kobřímu jedu. „Musíme ji odsud dostat.“

„Ne,“ řekla Glain. Zněla zachmuřeně, ale klidně. „Jessi, potřebuju, abys došel pro pomoc. Přiveď sem Santiho. Pro Helvu a pro ostatní, kdo to potřebují, přiveď někoho z Mediky.“

„Myslíš si, že je to opravdový útok?“

Glain úsečně přikývla, nicméně Jessovi neuniklo, jak zatíná čelist, jak strnule drží ramena. Měla vztek. „Jdi k bráně,“ vybídla ho. „Dostaň sem Santiho, *ne* Fenga. A dávej si bacha. Běž, Jessi.“

Jessovi se nechtělo ji tady nechávat, aby byla na chránění učence Wolfa sama, na druhou stranu ale neznal nikoho, komu by takový úkol svěřil ochotněji. A navíc, uvědomil si s hořkým bodnutím poznání, *ona* neznala nikoho, komu by důvěřovala s úkolem dojít pro pomoc. Skoro celý život běhal bludištěm nebezpečných londýnských ulic s pašovanými knihami. A Glain to moc dobře věděla.

„Na.“ Jess jí hodil svoji zbraň. „Tohle nebudu potřebovat. Jen by mě to zdržovalo.“

Glain pistoli jednou rukou zachytila a rovnou ji přehodila Wolfovi. Když se snažil něco namítnout, probodla ho nasupeným pohledem. „Vezměte si ji. Myslím, že tohle už jsme překonali.“ Zbraň vypadala ve Wolfových rukou zcela nemístně. Jess však moc dobře věděl, že když na to přijde, umí Christopher Wolfe bojovat i zabíjet.

Zalétl ještě očima k Helvě, která mu věnovala unavený úsměv. Taky držela zbraň – malý revolver. „Pospěš si,“ vydechla.

„Pospíším,“ slíbil a opatrně – nezapomněl na to, že někde v temném koutě se plíží jedovatá kobra – se vydal k zadním dveřím. Otevřel je a rozhlédl se. Zdálo se, že vzduch je čistý. Světlo

v uličce ho po temnotě obchodu bodalo do očí a Jess se nadechl a počkal, až se jeho zrak přizpůsobí. Potom vykročil ven a přelétl pohledem střechy. Nikde nebylo vidět ani živáčka, což znamenalo, že má *možná* šanci.

Běžet o život byl pocit, který mu padl jako důvěrně známé obnošené šaty. Neděsil ho: celé dětství hrál na honěnou a schovávanou s londýnskou gardou a probíhat tím obrovským labyrintem starého města bylo mnohem složitější než tady, kde byly ulice rovné a otevřené. Což ovšem taky znamenalo, že se nebylo kde schovat, nedalo se pronásledovatele setřást ve skrytých výklencích nebo klikatých uličkách. Bude to muset vynahradit rychlostí.

Třikrát se zhluboka nadechl až do bránice, zorientoval se podle slunce, v duchu si vybavil, jak dalekou cestu od východu urazili, a vyběhl z postranní uličky jako blesk. Uslyšel, jak za ním jako kouř stoupají k nebi výkřiky, na střechách se strhla mela, jenže útočníci nebyli správně rozestavění. Někdo po něm střílel, ale minul. O pět kroků dál kolem něj prolétlo dalších pár nábojů, znovu však šly mimo.

Někdo tam nahoře se ale dostal do dobré pozice nebo měl štěstí a Jess viděl, jak k němu obloukem letí lahev řeckého ohně. Mířila k zemi jen dvě lidské délky od místa, kde byl. Neměl pořádně na výběr: kdyby uhnul, zpomalí ho to a navíc nebylo vůbec jasné, kterým směrem se oheň rozstříkne. Proběhnout ohněm nepřicházelo v úvahu. Hustá mazlavá tekutina se lepila na kůži i na látku a nedala se setřít nebo omýt. Uhořel by.

Lahev dopadla na zem a plameny ožily. Jess se rozběhl přímo proti nejbližší zdi, co mu síly stačily, a v plné rychlosti po ní přeběhl bokem, dva kroky popírající zemskou přitažlivost, potom se zprudka odrazil a jako šíp prolétl kolem rozvířeného zeleného žaru uprostřed ulice. Dopadl tvrdě na dlažbu, narazil si rameno a byl k ohni tak blízko, že se mu do plic vplížil jedovatý kouř. Jess ho však vykašlal, otočil se, vyskočil na nohy a *běžel dál*. Práskly za ním další výstřely, ale všechny minuly a to peklo, které za ním řecký oheň rozpoutal, mu teď sloužilo i jako krytí.

Už byl jen jeden blok od východu, zahrnul za roh a rozběhl se

ještě rychleji. Srdce mu zuřivě bušilo, plíce se bouřily proti námaze i vdechnutému kouři, ale cíl už měl na dohled.

V tu chvíli ho zezadu do pružného brnění pod kabátem se znakem Knihovny zasáhla střela tak prudce, až se zapotácel a plíce se mu stáhly. Nemohl popadnout dech, zalila ho omračující bolest a Jess se skácel k zemi. Bezmocně se převrhl jako ryba uvízlá na mělčině a svíjel se ve snaze natáhnout do sebe vzduch. *Přesně do místa, kam mě trefil i Tarík.* Před očima mu tančily červené a černé tečky a bolest ho zalévala ve vlnách žhavějších než řecký oheň. *Umřu*, blesklo mu hlavou a připadalo mu to zcela nepochopitelné, protože brána byla *přímo před ním*. Záchrana pro Wolfa, Glain, Helvu – pro všechny. Záviseli na něm.

A on to nedokáže.

Dokážeš, domlouval sám sobě a snažil se v duchu překřičet bezmyšlenkovitý řev strachu, který se ho zmocnil. *Musíš! Vstávej. Vstávej! Dělej!*

V tu chvíli se jeho plíce uvolnily a Jess se nadechl tak rychle, až to pálilo, a pak se rozkašlal a ucítil na jazyku měděnou pachutí krve. Na bolesti už nezáleželo, mohl dýchat a bolest ho nemohla zastavit. *Nezastaví ho.*

Jess se vyškrábal na kolena, potom na nohy. Byl si palčivě vědom ubíhajících vteřin. Vrhł se vpřed a věděl, že pronásledovatelé jsou mu v patách. Ještě kousek. Sotva pár kroků. *Jdi. Prostě jdi.*

Kolem hlavy mu prolétla další polopalná kulka (Jess měl za to, že musejí být polopalné, jinak by se po tom prvním zásahu už nezvedl), tak blízko, že mu tvář ovanul horký vzduch. Ve tváři mu syčel žhavý pouštní písek, jako by se ho sama ulice snažila zadržet, ale Jess se dral dál, sotva koordinovanými kroky, každý nejistější a namáhavější než předchozí. Nechával za sebou kapky krve a na zlomek vteřiny zpanikařil, že je zase v ulicích Londýna a nechává za sebou stopy, podle nichž ho vysledují knihovní lvi...

Soustřed' se.

Sklopil hlavu a silou vůle nutil svoje svaly, aby nedbaly bolesti. Ještě naposled se mu samým zoufalstvím podařilo zrychlit.

Doběhl k zavřené bráně na konci ulice, té, kterou sem vešli, a prudce narazil do dřeva. Chabě do ní zabušil pěstí, plíce měl však stále příliš zhmožděné na to, aby se zmohl na zakřičení.

Byl na ráně. Připíchnutý jako brouk na nástěnce. Tohle byla chvíle největší zranitelnosti: kdyby se někdo namáhal přesně zamířit, Jess pro něj bude snadný cíl.

Bolestivě se nadechl a zařval. „Otevřete bránu! Otevřete! *Hned!*“

Brána se k jeho nezměrné a sladké úlevě nečekaně otevřela. Netrvalo to ani pár vteřin. Jess jí propadl a skoro se znovu skácel k zemi, ovšem centurion, který je pouštěl dovnitř, ho zachytil. „Ve jménu boha Re,“ zaburácel, „co se to děje? Vy pitomci jste tam začali válku?“

„Santiho,“ lapal po dechu Jess. „Kapitán Santi. Doved'te ho. *Hned.*“

„Koukni, rekrute, nemůžeš si vyžádat přítomnost elitního kapitána Vysoké gardy jen proto, že –“

Jess chňapl centuriona za límec a přitáhl si ho k sobě tak blízko, až z jeho dechu cítil, co měl muž k snídani. „*Přived'te ho!* Máme zraněné, a pokud *okamžitě* nepohnete zadkem, náš učenec umře!“

„Učenec? Jaký učenec? Ty mi nemáš co rozkazovat, ty mrňavej –“ Voják umkl. Jess vytáhl z kapsy nůž a lehce ho tiskl k jeho břichu, přesně do míst, kde by napáchal největší škody.

„Někdo nás zradil,“ zasyčel Jess. „Řekněte mi, že jste to nebyl vy.“

Centurion nasadil nečitelný výraz, nicméně tvářil se přece jen spíš našťavaně než provinile. „Jestli si myslíš, že bych naše vojenská mláďata poslal do rizika, tu hračku klidně použij. Jak vás kdo zradil?“

„Řecký oheň. Ostré náboje. Sami jste to slyšeli, tohle nebylo jen cvičení.“

Centurion nehnul ani brvou, ale něco se přece jen pohnulo, v Jessově zorném poli. Přeshlápl a cítil, jak napjaté má oči. „Pusť ten nůž, kluku. Než se můj kolega našťave.“

Kolega. Jess ucítil za zády pohyb a bylo mu jasné, že druhý voják za ním stojí připravený vystřelit.

„Řekněte mi, že nejste s nimi,“ zašeptal.

„Nejsem.“ Centurion se podíval za něj a kývl. „Ustup.“ Upřel pohled znovu na Jesse. „Ty taky.“

Nic dalšího Jess udělat nemohl. Ustoupil a nůž zase uklidil. „Potřebuju antivenin proti kobřímu jedu pro jednoho člena jednotky,“ dodal tišeji. „Sežeňte i ten.“

Centurion se jednu strašlivou vteřinu nehýbal a pak se podíval na vojáka za Jessem. „Pošli zprávu. Potřebujeme kapitána Fenga.“

„Fenga ne,“ vyhrkl Jess. „Santiho.“

„Santi téhle operaci nevelí –“

„Sežeňte Santiho!“

Centurion mu možná nevěřil, ale prozatím byl ochotný na jeho požadavky přistoupit. Jessovi bylo jasné, že ho v nejbližší budoucnosti čeká spousta nepříjemného vysvětlování a možná trest, ale bylo mu to jedno. A to nejspíš centurion pochopil, protože zničehonic kývl. „Mám antivenin v batohu. Dojdu pro něj.“

„Ani hnout,“ sykl Jess. „Nevěřím vám.“

„Chlapče, sebrat ti ten nůž by bylo jednodušší než sebrat dítěti lízátko,“ odtušil voják. „Jdu si pro tlumok.“

Jess cítil, jak z něj vyprchává adrenalin, a došlo mu, že centurion ho nejspíš mohl vcelku snadno zneškodnit. Přikývl. Voják se skrčil, vzal ze země batoh a nasadil si ho na ramena. Pak zvedl svoji těžkou černou pušku – mnohem silnější, než byla ta Jessova, a zaručeně nabitou ostrými náboji.

„No?“ trhl hlavou, když na něj Jess dál beze slova zíral. „Jdeme dovnitř. Musíš mě tam odvést. Potřebuju zhodnotit situaci.“

„Potřebuju zbraň.“

„Kde máš svoji?“

„Dal jsem ji učenci.“

Voják ho probodl pohledem, pak vytáhl svoji příruční pistoli a podal ji Jessovi. „Střel po mně a je s tebou konec,“ pohrozil mu. „Jsem centurion Thabání Botha, pro případ, že bych nevyvázl živý.“

„Já jsem Brightwell, pane.“

„Fajn. Teď jsme partáci. Jdeme.“

Jess byl pořád ještě udýchaný a rozbolavělý, ale neprotestoval. Prostě se otočil a prošel s Bothou branou zpátky na druhou stranu. Nespouštěl zrak ze střech, ale panoval tu až přízračný klid, jen řecký oheň stále zuřivě praskal. Když se na něj teď Jess díval, nechtěl, jak se mu podařilo se kolem něj dostat, protože plameny zatarasily celou cestu kromě úzkého proužku u vzdálenější zdi. On i Botha se jím spěšně protáhli. „Neřekli mi, že k tomu nácviku konfiskace přidají i paličskou simulaci,“ utrousil Botha s tichou vážností, když byli na druhé straně.

„Co když to nebyla simulace? Mohli se sem paliči nějak dostat?“

Botha neodpověděl. Možná to nevěděl, nebo možná odpovědět nechtěl. Ale Jess pochyboval, že by útočníci opravdu patřili k paličskému hnutí. Tohle vyšlo přímo zevnitř Vysoké gardy, pomyslel si, takže se Tarík skutečně obrátil proti nim. Až bude po všem, čeká ho hodně nepříjemné vyptávání.

Botha zvedl ruku sevřenou v pěst a Jess se okamžitě zastavil. Byli právě na rohu, Botha zpoza něj vyhlédl a pak se zadíval na Jesse. V přimhouřených očích se mu zračil chlad. „Kolik jich tam je?“

„Nevím, viděl jsem na střechách jen stíny. Možná tak deset?“
„Vyzbrojených řeckým ohněm?“

„A zbraněmi,“ dodal Jess, i když věděl, že na to Botha nezapomněl. Jen je zahnaný do úzkých. Ztěžka polkl. „Kdybyste viděl někoho z mého oddílu, dejte si na ně taky pozor. Myslím, že někteří z nich...“ Odmlčel se, protože nechtěl naplno říct *zradili*, ale nevyřčené slovo mezi nimi přesto viselo ve vzduchu.

Botha pokrčil rameny. „Na rekruty dávám bacha vždycky. Mohli by zpanikařit a začít střílet.“

Jess v tu chvíli usoudil, že se mu tenhle muž zamlouvá. „Tak radši pojď. Když už nic jiného, věřím tvojí mušce.“ Jess za ním vstoupil do ulice. Na okamžik se mu zamotala hlava, čekal, kdy ho nevyhnutelně zasáhne kulka, ale nic se nestalo. Kromě syčení pís-ku ve větru a řevu ohně za nimi bylo všude ticho. Požár, který tuhle šlamastyku odstartoval, před nimi pomalu skomíral. Jess se

podle plamenů zorientoval a pohledem vyhledal Taríka. Ležel pořád na místě, kde dopadl na zem. Jess se u něj chtěl zastavit, jako první se však musel dostat k Wolfovi, Glain a Helvě. Ostatní najde později.

Ze stínů rozbíté výlohy vyšla Glain a namířila hlaveň na muže za Jessem. „Stát,“ prskla a Jess cítil, jak se Botha napružil. „Odhod’ zbraň!“

„Přišel nám pomoci,“ oznámil jí Jess. „Má antivenin pro Helvu. Santi už je na cestě.“

„Dones to sem ty, Jessi,“ vyzvala ho Glain. „Tamtoho neznám.“

Botha se zasmál, znělo to, jako by ho to upřímně pobavilo. „Chytré,“ uznal. Jeho batoh zaduněl Jessovi u nohou. „Vezmi ho dovnitř, rekrute.“

Glain strnula ještě víc. „Zkontroluj to,“ přikázala Jessovi. Jess si dřep, otevřel vak a podíval se dovnitř. Standardní polní vybavení a plnohodnotná lékárnička k tomu. Jess se na centuriona ohlédl.

„Vy jste z Mediky?“

„Mám výcvik na víc funkcí,“ odpověděl Botha. „Včetně armádního zdravotníka. Na tohle mě ale nepotřebuješ. Prostě jí píchni tu injekci.“

„Pospěš si,“ sykla Glain. „Dělej.“

Jess našel antivenin, protáhl se kolem Glain, která centuriona nespouštěla z očí, a zjistil, že vedle Helvy klečí Wolfe a měří jí pulz. Ani nezvedl oči a pokynul mu rukou. Jess mu podal injekci a díval se, jak Wolfe vpichuje Helvě jehlu do paže. Stříkačka trochu zasyčela, když se uvolnil vzduch v kapsli, a čirá tekutina pak vklouzla Helvě do žíly. Dívka byla nehybná a tichá, a kdyby Jess neviděl, jak se jí zachvěla pobledlá víčka, měl by ji za mrtvou. Byla úplně popelavá – tak moc, že už chybělo, jen aby se tu objevil Anubis a stáhl ji do podsvětí. „Není už pozdě?“ zeptal se šeptem. Nechtěl, aby mu na tom záleželo. Usilovně se snažil, aby mu nezáleželo na nikom z nich.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Wolfe. Položil mladé ženě dlaň na čelo a chvíli ji tam nechal – *to nemá žádný lékařský důvod, je*